

**Uitgegeven door
Stichting “De Bazuin te Sion”.
Postbus 30
2957 ZG
Nieuw - Lekkerland**

druk: 2009

De Boodschap van 1888

“De teleurstelling van Christus is onbeschrijfelijk.”

E. G. White RH. 15-12- 1904.

“Wat is Zevende Dags Adventisme” is een serie uitgaven die het wezenlijke geloofsgoed van de Zevendedags Adventisten tot onderwerp heeft.

De leidende gedachte is:

“Zo zegt de Here: gaat staan aan de wegen, en ziet en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg is, opdat gij die gaat en rust vindt voor uw ziel.” Jeremia 6: 16.

God heeft in ons verleden gesproken, allereerst door de Pioniers, daarna bevestigend door de Getuigenissen van Zijn Geest, geopenbaard in de Geschriften van Ellen G. White.

Biddend dat deze uitgave de zege des Heren moge wegdragen.

De mogelijkheid om dit werk te ondersteunen bestaat, en wel op drieërlei wijze: door gebed, door suggesties en door gaven.

Uw broeder in Christus,
H. W. Wiggers.

INHOUD

Inleiding.	Blz. 5
Johannes 8: 31-59 en 1888.	Blz. 8
Het Hooglied een illustratie van 1888.	Blz. 12
De Wet van God en de 1888 boodschap.	Blz. 16
I De Wet der zonde en des doods.	Blz. 16
II De Wet van de Geest des levens in Christus.	Blz. 22
III De Wet het werk van Jezus in het Heilige der Heiligen.	Blz. 26
De toegerekende gerechtigheid en de menselijk natuur van Jezus.	Blz. 31
Het eeuwige leven.	Blz. 34
De verzoening in het licht van de natuur van de mens.	Blz. 39
1888 en de reiniging van het Heiligdom.	Blz. 45
1888 en de late regen.	Blz. 52
1888 en het Verbond.	Blz. 57

INLEIDING

1888. Het is een geladen jaartal in de geschiedenis van onze gemeente. Wat gebeurde er eigenlijk precies? Wat was er aan de hand? Talloze boeken zijn er over geschreven. Een opsomming van de belangrijkste boeken over 1888 moet uiteenvallen in twee categorieën. Er zijn er die menen dat in 1888 en vanaf 1888 de eigenlijke triomf van de gemeente begonnen is. Waaruit die triomf precies bestaat weet men meestal niet precies te definiëren. In deze categorie behoren boeken als:

1. L. E. Froom "Movement of Destiny". De titel wil weergeven dat onze beweging een beweging is met een vast omljnd doel.
2. A. V. Olson "Through Crisis tot Victory, 1888-1901. "Door de Crisis tot de Overwinning."
3. Dr. Norval F. Pease "By Faith Alone." "Door het Geloof alleen."

Daartegenover staan een aantal publicaties van mensen die het niet helemaal eens zijn met bovengenoemde schrijvers, of moeten we schrijven, helemaal niet eens zijn? Het eerste wat genoemd dient te worden is:

1. A. G. Daniëls "Christ Our Righteousness".
"Christus onze Gerechtigheid".
2. Robert J. Wieland and Donald K. Short. "1888 Re-Examined".
"1888 Opnieuw Onderzocht".
3. Donald K. Short. "The Mystery of 1888".
"De Verborgenheid van 1888".

De laatst genoemde boeken zou men het best weer kunnen geven met een gedachte die op papier gezet is door Taylor Buch waar hij meende dat 1888 ons Kades-Barnea was, m.a.w. opnieuw de woestijn in.

Het is niet de bedoeling om de meningen van al deze broeders tegen elkaar af te gaan wegen. Het is de bedoeling om u uit de getuigenissen te laten zien wat er gebeurde en wij willen dat bestuderen aan de hand van een voorbeeld uit het Johannes evangelie.

Ten tweede moeten wij ons bezig houden met de vraag in welke mate beïnvloedt 1888 mij vandaag, in mijn persoonlijk leven en wij willen dit doen aan de hand van het Hooglied.

Als wij dit met elkaar besproken hebben dan willen wij een onderzoek doen in de geschriften van Jones, Waggoner en anderen die de broeders ondersteunden om een idee te krijgen wat de essentie was van de boodschap die gebracht werd. Wij wil-

len dat doen aan de hand van de formule die naar mijn bescheiden mening gebruikt moet worden bij het onderzoek van elk bijbels onderwerp. Ik ben in de loop der jaren dat ik Adventist ben tot het inzicht gekomen dat elk onderwerp dat bestudeerd wordt belicht moet worden door de Wet van God, ten tweede door de middelaars dienst van Jezus en ten derde door de natuur van de mens. Als een van deze belichtingspunten er niet is dan heeft men een onderwerp niet van alle kanten belicht.

Ook wil ik erop wijzen, dat de Adventleer net is als een magneet staaf. Als u een magneet neemt en u houdt die onder een glasplaat waarop ijzervijlsel ligt dan zult u merken dat het ijzervijlsel zonder dat u er verder iets aan doet in een bepaalde positie komt te liggen. Als u nu de magneet heel voorzichtig weghaalt zult u merken dat het ijzervijlsel onmiddellijk weer als een wanordelijke troep op de glasplaat ligt. Welnu, zo is het ook met de Adventleer. Zij heeft net als een magneet twee polen, dat zijn de natuur van de mens Jezus Christus tijdens zijn omwandeling op aarde, en de dienst van Jezus in het heilige der Heiligen in het hemelse heiligdom. Neem deze polen uit de Adventleer weg en al onze leerstellingen liggen als een wanordelijke troep door elkaar. Dit zijn feiten. Er zijn tal van zaken met betrekking tot de derde engelboodschap waarover men geen licht kan hebben als men deze beide polen niet laat functioneren.

Voordat wij nu overgaan tot de studie van 1888 moeten wij de stand van het onderzoek vaststellen dat er was in 1888 toen de broeders hun boodschap brachten. Wat was het inzicht in het doel van de derde engelboodschap tot op 1888? Wij laten J. N. Andrews aan het woord een man waarvan zr. White zei: "Het is onze beste man." Wat stond Andrews voor ogen als hij dacht aan de derde engelboodschap? "Als onze Heer op deze wijze Zijn werk als priester heeft beëindigd, dan is Zijn volk bereid om voor het aangezicht van een heilig God te leven zonder een verzoenend offer... Wanneer deze profetische verklaringen vervuld zijn, zullen wij niet langer behoefte hebben aan een Advocaat, Middelaar of Hogepriester. Onze zonden zullen hierna nooit meer bestaan, zelfs niet in de aantekening bij het hemelse hof. Onze verloren onschuld zal hersteld zijn, en wij zullen gelijk zijn aan de engelen Gods, die wandelen in hun oorspronkelijke oprechtheid." *The Judgment, Its Events and Their Orders*. Pacific Press 1890.

Deze toestand zou dus bereikt worden door Gods kinderen gedurende de genadetijd, en door de priesterlijke dienst van Jezus. S. N. Haskel lichtte het verloop van het onderzoek na 1844 als volgt toe:

"Wij hebben eerst geleerd dat er een tijd is dat Christus de hemelse tempel zal binnengaan; ten tweede dat die tijd de tijd van het onderzoekend oordeel is; ten derde dat het werk gedurende die tijd de volmaking van het karakter is; en ten vierde dat

hoe meer u begrijpen kunt over dat tempelwerk, des te meer zult u de kracht van de waarheid Gods begrijpen zoals die in relatie staat tot Gods volk en tot deze tijd waarin wij leven.” S. N. Haskel General Conf. Bul. 1901, (IV p. 100).

Ellen White zegt het op deze manier:

“God zegt tot Zijn volk vandaag, “Het is mijn wens dat u een voorbeeld zult geven van de zondeloosheid van het karakter van de Verlosser aan een wereld die weggezonden is in zonde en zelfzucht. Door het getuigenis dat u aflegt, moeten mannen en vrouwen begrijpen dat dit de dag der genezing is, de dag der gelegenheid.” R. H. 3-12-1901.

Heeft u er ooit bij stilgestaan dat de dienst van Jezus de mens de oorspronkelijke oprechtheid terug geeft, en dat dit gebeurt in het onderzoekend oordeel, en dat het onderzoekend oordeel de dag der genezing betekent voor uw zieke ziel? En dat die dag er nu is, sinds 1844, en het dienstwerk van Christus heel spoedig bij de levensden begint.

Lieve vrienden waar dit niet bekend gemaakt wordt, daar wordt de derde engelboodschap niet gepredikt!!! Het resultaat van de drievoudige boodschap is “de zondeloosheid van het karakter van de Verlosser.”

Dit is uw gelegenheid. Die gelegenheid komt nooit weer, zelfs niet bij de verandering bij de Wederkomst.

Wij gaan nu luisteren naar de broeders van 1888.

HOOFDSTUK 1

Johannes 8: 31-59 en 1888

In mijn persoonlijke studie van de Bijbel en de geschiedenis van de Adventbeweging ben ik tot de overtuiging gekomen dat Johannes 8 dikwijls een uitstekende illustratie is van bepaalde episodes in de kerkgeschiedenis. Zo ook van 1888. Om u te laten zien wat er gebeurde zullen wij de teksten nemen en ze toepassen op 1888, de Minneapolis Conferentie, en wel aan de hand van getuigenissen van zr. White. In vers 31 richt Jezus zich tot de Joden die in Jezus geloofden. In 1888 richtte God zich door middel van 2 broeders Jones en Waggoner tot de Adventgemeente, in het bijzonder tot de leidende broeders – de gelovigen in Jezus in onze tijd.

Jezus had een boodschap aan deze mensen die in Hem geloofden want in vers 32 zegt Hij: “Als gij in mijn woord blijft, zijt gij waarlijk discipelen van Mij en gij zult de waarheid verstaan en de waarheid zal u vrijmaken.” Maar als u verder leest dan ziet u dat dit teveel was van het goede. Vrij? “Wij zijn nooit iemands slaven geweest!” Maar Jezus antwoordt hun “Ieder die de zonde doet is een slaaf van de zonde. De slaaf blijft niet eeuwig in het huis, de zoon blijft er eeuwig.”

Vers 30-36.

Zij werden gewezen op het feit dat zij slaven waren, daar zij de zonde deden.

Zo ook in 1888. De werkelijke steen des aanstoots was de verkondiging van de gerechtigheid en het eeuwige leven dat de zondaar bevrijdt van alle zonde. Maar dit kon alleen door in het woord te blijven, dieper door te dringen in de betekenis van de drievoudige engelboodschap. Het grote feit dat verstaan werd was het woord, men bleef niet in het woord. Op 1 sept. 1892 schrijft E. G. White een brief aan br. Olson de toenmalige voorzitter van de Generale Conferentie. “De zonde die bedreven werd in datgene wat plaatsvond in Minneapolis blijft in de boeken des hemels aangetekend. Opgetekend tegenover de namen van degenen die het licht weerstonden, en het zal in de boeken blijven totdat volkomen belijdenis gedaan is en de overtreders in volkomen ootmoed voor God staan.” Letter O.19, 1892.

Deze boodschap die de broeders brachten was een boodschap, die, indien zij aangenomen was, de gemeente vrij had gemaakt van alle banden en van alle zonde. Er zijn twee getuigenissen van zr. White, onder de vele, die dit zeer definitief beweren. In de R. H. 3-9-1889.

“De tegenwoordige boodschap – rechtvaardiging door het geloof is een boodschap van God; zij draagt de goddelijke geloofsbrieven want haar vrucht is heiligheid...

Wij zijn niet veilig als wij nalaten dagelijks de Schriften te onderzoeken voor licht en kennis... De vijand van God en mensen wil niet dat deze waarheid duidelijk voorgesteld wordt want hij weet dat, als de mensen dit volkomen aanvaarden, **zijn kracht gebroken zal zijn.**”

Deze boodschap “verhoogde de wet en verhief Jezus als een **volkomen** Zaligma-ker.” R. H. 3-9-1889.

“In Zijn grote genade heeft God een zeer kostbare boodschap aan Zijn volk gegeven door de broeders Waggoner en Jones. Deze boodschap van de verhoogde Heiland, het offer voor de zonden der gehele wereld, moest meer op de voorgrond worden gebracht. Het bood rechtvaardiging door het geloof in de Borg aan en nodigde de mensen uit de gerechtigheid van Christus te ontvangen, die geopenbaard wordt door **gehoorzaamheid aan alle geboden Gods**... Het is de derde engelboodschap die met luider stem verkondigd moet worden vergezeld van de uitstorting van Zijn Geest in grote mate.” T. M. 91-92 (dit is de late regen).

Maar net als de Joden in Johannes 8, hoewel ze in Jezus geloofden wilden zij niet komen om leven van Jezus te aanvaarden. (Joh. 5: 40) En de geschiedenis is meer dan bewijs dat de late regen niet gevallen, en de gehoorzaamheid aan al Gods geboden er niet is, en dat de macht van Satan over ons als volk, in plaats van **gebroken**, dagelijks toeneemt.

Als u in Johannes 8 vers 37-47 leest dan ziet u dat zich het gesprek verder ontwikkelt en dat Jezus tenslotte moet opmerken dat zij faalden waar het de wedergeboorte betreft, de bekering was niet diepgaand geweest en dan beginnen zij Jezus te belasteren en maken zinspelingen op het feit dat Jezus een buitenechtelijk kind was. Zij zeggen: “Wij zijn niet uit hoererij geboren.” M.a.w. U wél. Er was schijnbaar iets **aanstotelijks** in Jezus!! Jezus gaat daar natuurlijk niet op in. Maar iets soortgelijks deed zich voor na 1888. Toen men bemerkte dat zr. White voor de volle honderd procent achter de boodschap stond, greep men de boodschappers aan. In de R. H. van 18-4-1893 waarschuwt E. G. White de broeders hiervoor.

“Zij kunnen al de bewijzen die God gegeven heeft ... in het openbaren van kostbare edelstenen der waarheid, uit de onuitputtelijke mijn van Zijn Woord uit het oog verliezen. Zij kunnen het **aanstootgevende** atoom onder het vergrootglas van hun verbeelding houden totdat het atoom lijkt op een wereld, en het kostbare licht des hemels voor hun ogen verbergt... Waarom zoveel aandacht schenken **aan dat wat aanstootgevend lijkt in de boodschapper**...? R. H. 18-4-1893.

In 1890 schrijft zij het volgende:

“Sommigen hebben zich afgekeerd van de boodschap van de gerechtigheid van Christus om de mensen en hun onvolmaaktheden te bekritisieren, omdat zij de boodschap niet brengen met al de aantrekkelijkheid en beschaafdheid die wenselijk

ware. Zij bezitten een te grote ijver, zijn te ernstig, spreken met te grote beslistheid, en de boodschap die genezing, leven en troost zou brengen aan vermoeide en verdrukte zielen, wordt tot op zekere hoogte, buitengesloten; want juist in die verhouding waarop **invloedrijke mannen** hun eigen hart sluiten en hun wil stellen in oppositie tot wat God zegt, zullen zij proberen de lichtstraal **weg te nemen** van hen die verlangen naar en gebeden hebben om licht en opwekkende kracht. Christus heeft alle harde, trotse en sarcastische woorden die gesproken zijn tegen zijn dienstknechten opgetekend als gesproken tegen Hemzelf.

De derde engelboodschap zal **niet** begrepen worden, het licht dat de aarde **zal** verlichten met zijn heerlijkheid, zal een vals licht genoemd worden door al degenen die weigeren te wandelen in haar toenemende heerlijkheid.” R. H. 27-5-1890.

En dat waren niet zomaar een paar willekeurige broeders waarover zij dit schreef. Want in een brief van 7-10-1890 aan br. Olson de G. C. president, schreef zij het volgende over Uriah Smith de hoofdredacteur van de Review and Herald en br. Butler de voormalige president van de Generale Conferentie:

“....het ongenoegen van God is op beide (Smith en Butler), en toch is Smith geplaatst in een positie als leraar om de geest van de studenten te vormen, TERWIJL HET EEN WELBEKEND FEIT is, dat hij **niet** in het licht staat... Ik hoor **overal** waar ik ook heenga tegenwerpingen tegen de getuigenissen waarbij de ouderlingen Smith en Butler geciteerd worden. Zij geloven de getuigenissen niet. Zij aanvaarden **niet** wat zr. White ontvangen heeft als licht ter bestraffing van hun handelwijze.” Geciteerd uit 1888 Re-Examined p. 83.

Dit laatste getuigenis is alleen aangehaald om te laten zien hoe wijdverspreid de zaak was. Zoiets **kan niet ongedaan** gemaakt worden door persoonlijk berouw en belijdenis van Smith en Butler, dat er tegenover gesteld kan worden. De bekering van Salomo in zijn ouderdom kon het hele leven en de invloed daarvan op Israël niet goed maken, dat was onmogelijk, de resultaten bleven precies gelijk, zoals de Geest der Profetie en de geschiedenis duidelijk maken. En de invloed ten kwade van Smith en Butler **bleven precies** gelijk na hun belijdenis.

De betekenis van dat alles

Als wij nu Johannes 8 verder uitlezen dan zult u bemerken tot uw grote verbazing dat de Joden die in Jezus geloofden (vers 31) stenen opnamen om Hem te stenigen. En dat was niet de laatste keer. Dat was namelijk de ernstige situatie waarmee E. G. White het hele gebeuren rond 1888 in Minneapolis vergeleek. Let wel, zij schrijft

hier niet over Katholieken, niet over Protestanten, niet over Zevendedags Adventisten die afgevallen waren of zich afgescheiden hadden, nee, over de broeders ter Generale Conferentie verzameld, de room van het Adventisme!

“In Minneapolis gaf God kostbare edelstenen der waarheid aan Zijn volk in een nieuw raamwerk. Dit licht van de hemel werd door sommigen verworpen met al de hardnekkigheid die de Joden **manifesteerden** in het verwerpen van Christus.” M. S. 13-1889.

“Nadien, toen zij het bewijs van de Heilige Geest zagen en voelden Die getuigde dat de boodschap van God was, **haatten zij die des temeer**, omdat het een getuigenis tegen hen was.” T. M. 80.

Conclusie

Ik heb geprobeerd te illustreren wat er gebeurde in 1888. Dit is gedaan aan de hand van Johannes 8: 31-59. Het zou niet moeilijk zijn om bij elke tekst, in de betekenis van het verband, een getuigenis van Ellen White te plaatsen waarbij zij precies hetzelfde zegt over de Minneapolis Conferentie. Het is echter niet de bedoeling om een boek te schrijven, ook niet een verhandeling over de Adventgeschiedenis, maar om u te laten zien hoe **beginselen** werken in het menselijk karakter. Hoe zij werken in mijn en uw karakter. Zij werken **zó en niet anders**, zoals u hier gelezen hebt in Johannes 8 en in de geschiedenis van Minneapolis, wanneer wij weigeren de waarheid te onderzoeken en te aanvaarden. Het was het resultaat van wat zr. White noemde “pride of opinion” – een trots zijn op je eigen opinies.

HOOFDSTUK 2

HET HOOGLIED EEN ILLUSTRATIE VAN 1888

Wij hebben in ons vorige hoofdstuk gezien dat 1888 een ernstige wond is in de Adventgeschiedenis. Het was de zonde van onze Vaders. En als u zich even in herinnering roept, wat wij op grond van de Schrift vast moeten stellen over de zonden van onze Vaders en onze ervaring nu, (in wat is Zevende Dags Adventisme nr. 6, blz. 31-35) dan moet het duidelijk zijn dat 1888 een serieuze wond betekent in onze godsdienstige ervaring van dit ogenblik.

E. G. White merkte een aantal jaren na 1888 op: “De teleurstelling van Jezus is onbeschrijfelijk.”

Wij kunnen dat alleen maar begrijpen als wij de volgende woorden van E. G. White in zijn volle draagwijdte begrijpen.

“Door het onderzoek van de Schrift kunnen wij komen tot een begrip van wat wij betekenen voor Christus en wat Hij voor ons betekent.” S. T. 10-7-1893.

Een paar maanden eerder merkte zij het volgende op:

“Zij komen niet in ootmoed en geloof opdat zij mogen weten door een persoonlijke ervaring wat zij betekenen voor Jezus en wat Hij voor hen betekent. Maar de belofte is “Om zijn moeitevol lijden zal Hij het zien tot verzadiging toe.” Jezus zal niet rusten totdat Hij zijn volgelingen leidt naar de oorden van volmaakte vreugde en heerlijkheid.” S. T. 27-2-1893.

Maar nu geen overhaaste conclusies. Deze oorden van volmaakte vreugde en heerlijkheid konden eens wat anders zijn dan de hemel. Op een anderen plaats zegt zij namelijk:

“Hij wenst ons te vormen en te kneden naar de goddelijke gelijkenis. Christus zal niet tot rust komen voordat ieder geval is beslist.” Letter B 100-1906.

Dit tot rust komen van Jezus, dit leiden in de oorden van volmaakte vreugde en heerlijkheid, dit beslissen van ieder geval is allemaal hetzelfde. Jezus komt tot rust in de tijd der verkwikking die komt van Gods aangezicht. (Hand. 3: 19).

De Nieuwe Vertaling zegt zo mooi: “de tijden der verademing.” **De late regen, de volmaakte vreugde en de verademing behoren tezamen.** Zij zijn voor zowel Jezus als de gelovige. (Zie ook 1 Schatk. 60-62)

De conclusie die wij hieruit mogen trekken luidt dan ook: Hand. 3: 19 is de late regen voor Gods kinderen en de verademing van Jezus. Hier ziet u in het kort wat wij kunnen betekenen voor Jezus en wat Jezus betekent voor ons. En de oorden van volmaakte vreugde is de vreugde in de Heilige Geest. Rom. 14: 17.

Het tijdselement

Hierboven hebben wij in het kort geschetst wat wij betekenen voor Jezus en wat Jezus betekent voor ons. De verademing van Jezus is afhankelijk van ons aanvaarden van de late regen. In een brief aan Percy T. Magan 7-12-1901 schrijft zr. White het volgende:

“Het kan zijn dat wij nog heel veel jaren hier op deze aarde zullen moeten blijven omreden van insubordinatie (on gehoorzaamheid), zoals de kinderen Israëls, maar Gods volk moet geen zonde op zonde stapelen door God te beschuldigen van hun eigen verkeerde handelwijze.” Spalding-Magan Unpubl. M. S. Testimonies. p 202.

En in 1896 in een brief aan Olson openbaarde zij de aard van deze on gehoorzaamheid. Sprekend over Minneapolis zegt zij het volgende:

“Ik denk dat ik nooit geroepen zal worden om onder de leiding van de Heilige Geest te staan op dezelfde wijze dat ik onder de leiding van de Heilige Geest stond te Minneapolis.”

En sprekend over de verwerpers van de boodschap:

“Dezelfde geest die de verwerpers van Christus aandreef knaagt in hun harten, en hadden zij geleefd in de dagen van Christus, dan zouden zij op dezelfde wijze met Hem **gehandeld hebben** als de goddeloze en de ongelovige Joden.” Spalding- Magan Test. p. 34.

Dat was de reden dat Zr. White dikwijls opmerkte: “Ik heb zo’n medelijden met mijn Meester.” R. H. 5-8-1890.

1888 was de grote teleurstelling van Jezus. Het hele tijdselement in de derde engelboodschap berust op de onderlinge afhankelijkheid van Jezus en de gemeente. Reeds in het Oude Testament in de Psalmen zien wij dat God hoewel Hij alles weet en ook alles vooruit weet, toch het fixeren van een bepaalde datum om bepaalde redenen uitstelt. Een vergelijking tussen Ps. 75 en Openb. 14 maakt duidelijk dat deze Psalm en Openbaring 14 over dezelfde gebeurtenissen handelen. Welnu Ps. 75: 3 zegt: “Wanneer ik het tijdstip gekozen heb.”

Een zorgvuldige analyse van zowel de Hebreeuwse Manuscripten als de Nieuwe Vertaling tonen aan dat het woord voor tijdstip (het Hebreeuwse “Moeed”) inderdaad juist vertaald is. Zie b.v. de voetnoot bij dit vers in de Elbenfelder. Dit Hebreeuwse woord kan zowel vergadering als tijdstip betekenen, altijd is het echter iets dat is vastgesteld. Deze tekst zegt echter dat het tijdsstip **niet** gekozen is d.w.z. niet gefixeerd en vastgelegd is. Dat geeft een nieuwe dimensie aan Openb. 10: 7. Sinds 1844 is er geen vastgelegde tijd meer. Het is dus een totaal bijbels beginsel dat er sinds 1844 een onderlinge afhankelijkheid bestaat tussen Jezus en Zijn ge-

meente. Dit laat ons een nieuw aspect zien van Gods karakter. Hij is niet degene die alles voor de wind gaat. Zijn macht om te handelen is Hem bijna voortdurend, gedurende de gehele geschiedenis van de mensheid uit de hand geslagen, door juist degenen die Hem een handje willen helpen, en voorgeven Zijn volgelingen te zijn. Ziet u het kruis in het karakter van God?

Het Hooglied en 1888

Dit alleen nu wordt prachtig geïllustreerd in het Hooglied. In Oktober 1958 schreven Wielant en Short het volgende aan de Generale Conferentie:

“En bovendien, de boodschap van Minneapolis was een uitnodiging van de Bruidgom aan degene die Hij liefhad om zichzelf voor te bereiden om Zijn liefhebbende en begripvolle Bruid te worden. Maar zij had haar kleed afgelegd; hoe zou zij dat weer aandoen. Zij had haar voeten gewassen; hoe zou zij ze weer vuil maken? In Zijn goddelijke en tedere aandrang, legde de teleurgestelde Verliefde Zijn hand op de kruk van de deur. Maar de Bruid was niet gereed, nog steeds onwillig, nog steeds onbeslist. Toen zij tenslotte, veel te laat, het waagde om de deur voor Hem te openen, had Hij Zichzelf terug getrokken; de uitnodiging van de eeuwen moest nu uitgesteld worden, om haar de ervaring van het zoeken te geven, totdat in de volheid der tijden haar hart ziek zou zijn van liefde. Bedachtzame en eerbiedige onderzoekers van de Heilige Schriften hebben al eeuwenlang gezien wat wij nog niet gezien hebben, de duidelijke aanwijzing in de Laodicea boodschap naar het Hooglied.” A Warning and its Reception p. 362.

U ziet in dit citaat een duidelijke heen wijzing naar Hooglied 5: 2-6.

“Hoor mijn geliefde klopt aan.”

“Zie Ik sta aan de deur en Ik klop.”

Bekende woorden, die niet alleen een individuele betekenis, maar ook een corporatieve betekenis hebben. Een betekenis voor ons als gemeente in zijn geheel. Als u nu verder leest in de volgende verzen, vooral in vers 7, dan ziet u daar hoe die zoekende Bruid behandeld wordt, door hen die haar moeten beschermen. Dat is de tragiek van onze gemeente. “De wachters die in de stad hun ronde (hun plicht) deden, troffen mij aan, zij sloegen mij, verwonden mij, zij rukten mij het overkleed af, de wachters der muren.”

Zeg niet, dat dit niet zo is want de getuigenissen zeggen het volgende:

“Wij moesten het laatste volk op aarde zijn dat ook maar in de minste graad toegaf aan de **geest van vervolging** tegen degenen die de boodschap van God aan de wereld brengen. Dit is de meest verschrikkelijke hoofdtrek van de ongelijkvormigheid aan Christus sinds de Minneapolis vergadering. Op zekere dag zal dit gezien worden in haar ware karakter, met al de last der ellende die daaruit voortvloeide.”

Generale Conference Bulletin 1893 – p. 184.

Hooglied 5: 7 en dit getuigenis liggen volmaakt in elkaars verlengde. Er is een geest van vervolging die sinds die tijd in de gemeente geheerst heeft, en zij leeft het krachtigst in hen die menen dat zij “de wachters van de stad” zijn. Een last der ellende die er uit voortvloeide was, dat “**een vertegenwoordiger**” van de Generale Conferentie een medaille uitreikte aan de Paus, - de Paus van Rome. Dr. B. B. Beach, één van onze wachters reikte een medaille uit aan de Paus! Het Pausdom! Aldus een bericht in de Review and Herald van 11-8-1977 p. 23. Wat zou dat te betekenen hebben met betrekking tot vervolging in de toekomst? Of zou het een eervolle waardering zijn voor het werk van het Pausdom in het verleden? Of zou het een waardering zijn van de geest die heerst in het hart van beide “de geest der vervolging”. Ik weet niet wie zo’n puzzel oplossen kan, maar wat de oplossing ook is, de uitkomst is allerm minst bevredigend! Welnu vrienden wat ons echter het meest benauwt en anderzijds ook verheugt is dat er zich **in** de gemeente een bruid bevindt, een zoekende bruid, een bruid die met zielsverlangen de lof van de bruidegom schildert. En dat kunt u lezen in Hooglied 5: 8 tot en met 6: 3. En als u verder leest in 6: 4-13 dan leest u dat de bruidegom de lofzang die over hem gezongen wordt, opvangt en op zijn beurt beantwoordt met de late regen. Hooglied 6: 10 is de gemeente vervuld met de late regen volgens E. G. White. Dat alles leert ons dat de late regen komt als antwoord op een beurtzang en verhogen van de Verlosser der wereld.

“In Zijn grote genade heeft God een zeer kostbare boodschap aan Zijn volk gegeven door de broeders Waggoner en Jones. Deze boodschap van de verhoogde Heiland, het offer voor de zonden van de gehele wereld, moest meer op de voorgrond worden gebracht.” T. M. 91.

Wij willen ons oog nu richten op Jezus en op Zijn verlossingswerk zoals openbaar werd in 1888 en in de boodschap van de broeders toen – ons oor te luisteren leggen naar de beurtzang, luistert u mee. Laten wij die beurtzang zo goed leren dat wij haar kunnen meezingen, tot eer van het Lam, totdat zij uitmondt in de Luide Roep van de derde engel.

HOOFDSTUK 3

DE WET VAN GOD IN DE 1888 BOODSCHAP -I

De wet der zonde en des doods

Zr. White vertelt ons dat nieuw licht schijnend op de wet van God een zeer belangrijk onderdeel vormde van de boodschap van 1888.

“De wet is dus een tuchtmeester voor ons geweest tot Christus, opdat wij door het geloof gerechtvaardigd zouden worden.” Gal. 3: 24. In deze tekst, spreekt de Heilige Geest door de apostel in het bijzonder van de zedenwet (10 geboden). De wet openbaart ons zonde, en is oorzaak dat wij onze behoefte gevoelen aan Christus en tot Hem vluchten voor vergiffenis en vrede door het oefenen van berouw tot God en geloof in de Here Jezus Christus. Een onwil om vooringenomen meningen op te geven en **deze** waarheid te aanvaarden, lag ten grondslag aan een groot deel van de oppositie tegen de boodschap des Heren door de broeders Waggoner en Jones. Door deze oppositie op te wekken slaagde Satan erin, om in grote mate, de bijzondere kracht van de Heilige Geest weg te sluiten van ons volk, een kracht die God verlangde om hen mee te delen... Het licht dat de hele aarde moet verlichten met haar heerlijkheid werd weerstaan, en door de handeling van onze eigen broeders is het in grote mate weggehouden van de wereld.” 1 S. M. 234-235.

Bovenstaande woorden brengen het volgende aan het licht:

- a. Er was nieuw licht over Gods wet.
- b. Als dat licht aanvaard was dan was de kracht van de Heilige Geest over Gods volk gekomen. “De speciale kracht van de Heilige Geest die God verlangde om hen mee te delen.”
- c. Dit licht werd niet verwelkomd maar werd weerstaan.
- d. Bijgevolg viel de late regen niet.

De conclusie die hieruit getrokken dient te worden is dat, als iemand de late regen wil ontvangen, dan heeft hij licht, nieuw licht te aanvaarden over Gods wet. Dus durf tot God te gaan en tot Hem te zeggen: “Here ik geef al mijn vooringenomen meningen over uw wet op. Verlicht mij uit uw woord en doe mij aanschouwen de wonderen van uw wet.” Is dat niet wat de psalmist ons leert te bidden in Psalm 119?

Een ander getuigenis over dit onderwerp is in M. S. 15- 1888.

“Mijn gids zei: Er moet veel licht schijnen vanuit de wet van God en het evangelie der gerechtigheid. Deze boodschap verstaan in haar ware karakter, en verkondig

in de Geest, zal de aarde verlichten met haar heerlijkheid.” Geciteerd in 1888 Re-examined p. 52.

Hier wordt opnieuw licht over Gods wet verbonden met de late regen – de engel van Openbaring 18: 1-4.

In Testimonies to Ministers p. 92 zegt Zr. White dat als deze boodschap aanvaard was dan zou de wereld anders oordelen over de wet en het Zevendedags Adventisme.

“De boodschap van het evangelie van Zijn genade moest aan de kerk gegeven worden in duidelijke en klare lijnen, zodat de wereld niet langer zou zeggen dat Zevendedags Adventisten praten over de wet, de wet, maar niet leren of geloven in Christus.”

“Wij moeten Christus prediken **in** de wet, en daar zal sap en voeding zijn in de prediking welke als voedsel zal zijn voor de hongerende kudde van God.” R. H. 11-3-1890.

De boodschap van 1888 bracht met betrekking tot de wet van God enkele schokkende dingen aan het licht. Over de precieze inhoud van de 1888 boodschap door E. J. Waggoner is weinig bekend. Het enige wat daarover bekend is, zijn enkele korte zinnen in de R. H. van 19, 21 en 26 okt. 1888 in het dagelijks bulletin. Hij hield studies over Galaten in verband met Handelingen 15 en verklaart incidenteel dat “de wet van Mozes en de wet van God geen bijzondere termen waren wanneer zij toegepast werden op de ceremoniële wet en de zedenwetten en citeerde Num. 15: 22-24 als bewijs.” Uit het dagelijkse bulletin blijkt duidelijk dat Frooms voorstelling van de conferentie van 1888 in “Movement of Destiny” blz. 188-217 uit de duim gezogen is, wat trouwens reeds opgemerkt is door theologen buiten onze kerk. Zie Paxton in “The Shaking of Adventism” blz. 65. Waar Paxton beweert dat Froom meer doet aan wensdenken dan aan objectieve weergave van de geschiedkundige feiten. In het bulletin van 19 oktober 1888 wordt opgemerkt: “Om half drie besprak E. J. Waggoner de kwestie van de wet van God en haar relatie tot het evangelie van Christus. De discussie was voornamelijk gebaseerd op de brief aan de Romeinen.” Wet en evangelie, zoals zij gevonden werden in Galaten 2 en 3 en Romeinen 4 waren bijzondere onderwerpen die de aandacht hadden op 19 oktober, zoals opgemerkt werd in het bulletin van 21 oktober. Dat is alles wat wij weten.

Toch is uit het Conferentie Bulletin van 1891 genoegzaam na te gaan hoe Waggoner over de wet dacht. In een commentaar op Romeinen 7: 1-6 verklaart Waggoner onder meer dat het de wet der tien geboden is, die de mensen aan de zonde bindt. Dat is een schokkende verklaring. Let wel u bent een zondaar, u hebt gezondigd en u hebt uzelf gezien als een zondaar in het licht van de tien geboden en u wilt vrij zijn. Niet langer zondigen. Neen zegt de wet “Ik bindt je vast aan de zonde.” Luister

wat Waggoner zegt:

“Nu het voorbeeld: ofschoon de wet de vrouw niet toestaat tegelijkertijd verbonden te zijn met twee echtgenoten, staat de wet haar wel toe om na elkaar met twee echtgenoten verbonden te zijn. Het is de wet die het haar **toestaat**, en het is de wet die haar **verbindt**; dezelfde wet die haar verbindt met haar eerste echtgenoot, staat haar ook toe om zich met een tweede te verbinden, echter nadat de eerste man gestorven is. Dit is gemakkelijk te begrijpen en het is niet nodig dat wij hier nog verder op ingaan... In het eerste geval zijn wij verbonden met de zonde – het zondige vlees.” Bijbelstudies over de brief aan de Romeinen II blz. 17-18.

Dus het eerste wat wij moeten erkennen is volgens Waggoner dat “de wet” der 10 geboden die zo hoog in het vaandel van de drievoudige engelboodschap geschreven staat (zie Openb. 14: 12) ons vasthoudt aan de zonde. Let wel, niet de zonde houdt ons vast aan de zonde, **neen, de wet**. Bij Romeinen 4: 14 en 15 (Romeinen 4 was onderwerp van discussie in 1888 zoals wij gezien hebben) merkt Waggoner het volgende op: “Toch, indien zij die het van de wet verwachten, erfgenamen zijn, dan is het geloof zonder inhoud en de belofte zonder gevolg. Niet alleen kunnen wij deze erfenis niet zelf tot stand brengen, maar hoe meer wij dat proberen, hoe verder wij onszelf buiten het bereik van de erfenis brengen “omdat de wet toorn bewerkt” vers 15. Als de erfenis door de werken wordt verkregen, dan is zij niet naar de belofte. Toch is zij alleen voor de rechtvaardigen en gerechtigheid is gehoorzaamheid aan de wet. M.a.w. wij bezitten een volmaakte gehoorzaamheid aan de wet, die **niet** voortvloeit uit de gehoorzaamheid. Hoofdstuk 3: 21. Dat is schijnbare tegenstrijdigheid. Idem deel I, blz. 8-9. Het is dus precies als met het huwelijk, twee mensen zijn met elkaar getrouwd, na verloop van tijd willen zij van elkaar scheiden en zij bemerken dat er meer is dat hen bindt dan hun wederzijdse genegenheid. De wet verbindt twee mensen in het huwelijk en scheiden doe je voor de wet. Zolang de wet je met elkaar verbindt zolang zit je aan elkaar vast. Hebt u zich wel eens afgevraagd wat u aan een bepaalde zonde bond? Wel, 1888 zegt “de wet”. De wet bindt u vast, en verder helemaal niets. De wet bindt niet alleen aan de zonde. Paulus beweert dat de wet ook de kracht van de zonde is: “De kracht der zonde is de wet.” 1 Kor. 15: 56.

De wet der zonde en des doods IS de wet van God volgens 1888

Een van de broeders die het zicht van Waggoner op de wet van God helemaal tot in de finesses uitgewerkt heeft was T. H. Starbuck. Hij schreef een serie van 14 artikelen in de “Signs of the Times” van 4-7-1895 t/m 3-10-1895 over de relatie tussen wet en evangelie. En één van zijn stellingen betreft de uitdrukking van Paulus “de

wet der zonde en des doods” die Paulus gebruikt in Rom. 8: 2; 7: 23, 26.

Starbuck schrijft:

“Intelligente wezens die God liefhebben worden ertoe getrokken om rechtvaardige levens te leven, terwijl zij die in opstand zijn, gedwongen worden om een koers te volgen die eindigt in de dood. Verbaasd vragen wij ons af, waarom zijn deze dingen zo? Het antwoord komt zowel vanuit de natuur als de Openbaring. Deze dingen zijn zo door de onafgebroken werking van Gods levende wetten. Het zijn wetten die leven en intelligentie hebben, omdat zij voortkomen uit de bron van leven en intelligentie.”

Dit is de aard van de wet waarover Paulus zoveel schrijft in de brief aan de Romeinen. Observatie en ervaring getuigen dat de mens onderworpen is aan zonde en dood. Er is een wet der zonde en des doods. De mens, dat weet iedereen, bevindt zich onder boze impulsen, en de onontkoombare tendens is naar het graf. Zo’n staat van dingen kon niet bestaan als er geen wet was; “want waar geen wet is, is ook geen overtreding.” Rom. 4: 15. **Alle** dingen worden in stand gehouden door het woord van Gods kracht, hetwelk niet iets willekeurigs is, maar bestaat uit onveranderlijke beginselen die wetten genoemd worden. God handelt niet willekeurig – dat is, zonder wet. De mens moge niet volledig in staat zijn om de wetten te begrijpen die het woord zijner kracht uitmaken en toch zijn zij overal werkzaam. De duisternis der zonde heeft het hemelse licht dat de mens oorspronkelijk bezat verduisterd. De menselijke geest is zo onder de macht en de invloed van haar omgeving dat zij niet in staat is, om als zij niet geholpen wordt door de Heilige Geest, tot betrouwbare conclusies te geraken betreffende de dingen van God. Zelfs met de Bijbel in de hand, worden vele waarheden niet gezien, of maar onvolmaakt begrepen.

Romeinen 8: 2 is een verklaring van Gods eeuwige waarheid betreffende een vitale kwestie, welke vele malen gelezen kan worden zonder een waar begrip van de diepte en de kracht: “De wet van de geest des levens in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods.” Dit spreekt schijnbaar over twee verschillende wetten, de **wet** van de Geest des levens, en de wet der zonde en des doods. De eerste is blijkbaar de wet van God; maar welke is dan de laatste? En wie is haar auteur? Spreekt de Schrift hier over twee verschillende wetten, of over één wet, die in staat is te werken onder twee verschillende voorwaarden? Deze kwestie is van vitaal belang, en vereist zorgvuldige overdenking. Een wet die zondaars vrij kan maken van hun verloren toestand, is buitengewoon waardig om zorgvuldig bestudeerd te worden; en het is van precies evenveel vitaal belang om de actieve beginselen van de zonde en de dood te begrijpen, welke zondaren in mijn greep houden met zulk een kracht dat geen menselijke kracht ontkomen kan

aan hun werking. Dat deze schijnbare twee wetten één zijn, en verschillende fases van de zedenwet zijn, is ontvankelijk voor het duidelijkste bewijs van de rede en de openbaring. De levende wet van God is één ding voor de gehoorzamen, en heel iets anders voor de ongehoorzamen. De redenen die tot deze conclusies leiden zullen vastgesteld worden in de vorm van stellingen in deze serie artikelen...” The inter-relation of the Law and the Gospel, nr. 1, Signs 27-6-1895 p. 389-390.

De eerste en voornaamste stelling die hij stelt is deze, dat alle wetten van God levende wetten zijn, d.w.z. werkzame wetten. Hij haalt o.a. Hand. 7: 38; Hebr. 4: 12; 1 Petr. 1: 23; Rom. 7: 14 en meer teksten aan. Maar vooral ook de natuurwetten die allemaal levende werkzame wetten zijn. De wet der 10 geboden heeft dus niet alleen een juridisch en statisch karakter, neen ook een werkzaam karakter.

“De wet **werkt**” Rom. 4: 15; zie ook Hebr. 1: 3. Starbuck zegt: “Het woord Zijner kracht” waardoor alles onderhouden wordt is de wet van God. Neem b.v. de wet van de zwaartekracht, dat is een werkende wet, die werkt waar zij is en zij is overal, en zij houdt alles in stand, maar is niets anders dan “het woord Zijner kracht” waardoor God eerst alles schiep en nu in stand houdt. Zo zijn alle wetten die God in de schepping gelegd heeft, werkzaam. Maar, laat een ei vallen en de wet van de zwaartekracht vernietigt dat ei. Zo ook de krachten die werkzaam zijn bij de instandhouding van de moleculaire en atomaire wereld: pas ze verkeerd toe, en ze worden alles vernietigend. Zo redenerend en dit overbrengend op Gods wet komt Starbuck tot de stelling:

“Stelling II. Het ligt in de aard van de levende wet om abnormaal te werken door verdorven instrumenten.” Signs 1895 p. 421.

Enkele van zijn opmerkingen zijn het waard om vereeuwigd te worden omdat zij eeuwige waarheden weergeven. “De resultaten van de werking van Gods wet zijn afhankelijk van de aard en het vermogen van het instrument. De volmaaktheid of de onvolmaaktheid van het instrument zullen het leven vormen, maar de wet is de kracht in beide gevallen... Een zondeloos leven is volgens de ordinantie van God, en zij die zulke levens leven zijn bestemd ten leven, want “de wet van de Geest des levens” is werkzaam in hen. Maar zonde is een handeling die de goddelijke impulsen die God in het hart schrijft, geweld aandoet. Het is een hindernis die opgeworpen wordt op de weg van de normale handeling, en zij baart in de overtreder een neiging om deze gedragslijn voort te zetten. Deze gezindheid wordt vleselijke gezindheid genoemd. Zij is niet onderworpen aan Gods wet noch kan zij daaraan onderworpen zijn. Zij deelt een nieuwe trend mee aan het karakter, en wendt de God gegeven kracht in een illegaal spoor... Deze abnormale handelwijze wordt genoemd “de wet der zonde en des doods.” Signs 1895 blz. 422.

Starbuck zegt dus niet dat de wet zondigt, neen maar hij citeert Paulus in Rom. 7: 13 “Zonde werkt de dood in de mensen door dat wat goed is, of te wel de wet.” Zonde is een dam in de rivier. Er is een stuwende kracht die het water van de bron naar de zee stuwt, diezelfde kracht, de zwaartekracht die het water eerst door de bedding stuwde, stuwt nu het water over het land. De oorzaak ligt niet bij de zwaartekracht wet maar zij blijft wel de stuwende kracht.

Volgens Starbuck en Waggoner is dit **“de aard van de wet waarover Paulus zoveel schrijft in de Romeinen.”**

Ik hoop dat u iets gezien hebt van de stuwkracht achter en de boze impulsen die leven in elke zondaar. Heer doe ons de wonderen van uw wet aanschouwen.

Het zal u duidelijk zijn dat als dit de aard van de wet is zoals zij werkt in de zondaar, dat het onmogelijk is om gered te worden door de werken der wet. Die het van de wet verwachten liggen onder de toorn.

Een tweede observatie is deze dat u hier in bovenstaand artikel de essentie hebt van de Adventistische zondeleer. Ellen White beweerde dikwijls dat grote en kostbare waarheden in de geschiedenis geopenbaard, geplaatst moesten worden in een heel nieuw raamwerk. Wel, Luther en de Hervormers bezaten de erfzondeleer, een zondeleer in het kader van de menselijke natuur, de zondeleer van 1888 is een zondeleer in het kader van Gods wet.

“De wet der zonde en des doods.”

Boze impulsen gedreven door de kracht van een levende wet.

HOOFDSTUK 4

DE WET VAN GOD IN DE 1888 BOODSCHAP - II

De wet van de Geest des levens in Christus

Er zijn enkele bijzondere uitspraken van Paulus over Gods wet, hij zegt:

“Want de wet van de Geest des levens heeft u in Christus Jezus vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods.” Gal. 2: 19.

Paulus spreekt in deze beide verzen over dezelfde grote waarheid die wij in het voorgaande hoofdstuk bestudeerd hebben. Wij zullen ons oor nog eens te luisteren leggen bij de broeders van 1888 en hun medestanders.

“Gisteravond is er één gedachte aangehaald, die ik gaarne in uw verstand wil prenten. Onze vereniging met Christus en Zijn gerechtigheid moet precies zo nauw en volledig zijn, als onze vereniging met de zonde geweest is. Het beeld van het huwelijk toont dat het zo is. (Romeinen 7: 1-6) De zonde en wij waren één, wij waren getrouwd met de oude mens met het lichaam der zonde. Dat was een onwettige verbinding, en hieruit volgt, dat het lichaam der zonde een lichaam des doods voor ons was, omdat wij op geen andere manier hiervan gescheiden konden worden, dan door de dood. Het lichaam en wijzelf waren identiek; wij waren getrouwd; daarom waren wij één, en het lichaam der zonde was de heersende invloed in die verbinding; het was een allesoverheersende.

Nu komt Christus tot ons en als wij ons aan Hem overgeven, bevrijdt Hij ons van de banden, die ons met het lichaam der zonde verbonden. Dan treden wij in dezelfde intieme relatie met onze Here Jezus Christus, als wij dat voorheen waren met het lichaam der zonde.

Wij worden met Christus verbonden, trouwen met Hem en dan zijn wij één. Evenals in het vorige geval, toen het lichaam der zonde de heersende invloed was, zo is dit in dit tweede huwelijk, Christus die de leidende invloed heeft....” De Romeinen” II Bijbelstudie 12 blz. 23.

Het is geweldig wat hier staat “Onze vereniging met Christus en Zijn gerechtigheid mag en moet zo nauw en zo volledig zijn, als onze vereniging met de zonde geweest is.” Dat zijn geweldige woorden. Wij moeten ons nu echter heel goed realiseren wat ons verbindt met de zonde en wat ons verbinden moet met Christus. Luister naar Waggoner:

“Nu het voorbeeld: ofschoon de wet de vrouw niet toestaat tegelijkertijd verbonden

te zijn met twee echtgenoten, staat de wet haar wel toe om na elkaar met twee echtgenoten verbonden te zijn. Het is de **wet**, die het haar **toestaat**, en het is de wet die haar **verbindt**; dezelfde wet die haar verbindt met haar eerste echtgenoot, staat haar ook toe om zich met een tweede te verbinden, echter nadat de eerste man gestorven is... Dezelfde wet, die haar gebonden hield aan haar eerste man, verenigt haar nu met de tweede.” “De Romeinen” nr. II blz. 17, 21.

Dit is precies hetzelfde wat Paulus zegt: “Ik ben door de wet voor de wet gestorven, om voor God te leven” en “de wet van de Geest des levens heeft u in Christus Jezus vrijgemaakt van de wet der zonde en des doods.”

Het is de wet die “toorn werkt” Rom. 4: 15 en het is de wet der 10 geboden, die de zondige hartstochten prikkelt. Rom. 7: 5. Dat is een verschrikkelijk iets en Paulus dit ziende zegt, die wet is voor een zondaar “een wet der zonde” en niemand is sterker dan de wet en bijgevolg zijn dit “eeuwige banden der duisternis.”

Jezus overwon de wet

Maar Iemand zag dat wij hier onder eeuwige banden gekluisterd lagen. En toen Hij kwam gebeurde er iets bijzonders.

“De reinheid en heiligheid van het karakter van Christus wekten de allerslechtste passies van het menselijke hart op.” S. T. 11-7-1905 E. G. White.

Jezus kwam, de belichaming van de wet, de heiligheid en reinheid van God en wat gebeurde er? Er werd wat opgewekt in het menselijk hart!! Waardoor? Door zijn reinheid en heiligheid – door de wet. En wat werd opgewekt “de zondige hartstochten die door de wet geprikkeld worden.”

Dat is natuurlijk een hopeloze toestand. Als de zaken zo staan dan bestaat er geen verlossing door de wet. Dat is de reden waarom Paulus zó spreken kon over de 10 geboden als hij doét. Dat zijn feiten. Welnu dat is precies wat Waggoner en Starbuck beweerden. Hier nog een citaat van Starbuck. Een opmerking die hij plaatst bij Schriftgedeelten als Ezechiël 20: 24 en 2 Cor. 3: 7-11.

“Zonde verdieft goede wetten en veranderde hen in kanalen des kwaads.” S. T. 5-11-1896.

Maar Jezus kwam niet om in de mensenharten de boze hartstochten op te wekken, dat was niet de reden van Zijn komst, nee, Hij kwam om te verlossen, hen, die onder de vloek van de wet lagen. Luther maakt een prachtige opmerking over de Galatenbrief bij Galaten 4: 4-5 waar Paulus zegt:

“Maar toen de volheid destijds gekomen was, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geboren uit een vrouw, **geboren onder de wet**, om hen die onder de wet waren vrij te kopen, opdat wij het recht van zonen verkrijgen zouden.”

Luther laat Jezus zeggen:

“Daarom heb Ik **de wet overwonnen** door een tweevoudig recht: ten eerste als de Zoon van God, de Heer van de wet; ten tweede in uw persoon, **hetwelk gelijk staat met uw overwinning over de wet voor uzelf**.” Luthers Works nr. 26. Galatians.

E. G. White maakt dezelfde opmerking bij dezelfde tekst:

“Hier was liefde, en verbazingwekkende genade die overwon over de gerechtigheid.” En Hij alleen kon dat doen omdat Hij een “oneindige natuur” bezat. S. T. 5-3-1896.

Dat is geweldig. Christus heeft de wet doordat Hij kwam in ons vlees, - in datzelfde instrument waardoor voor ons de wet een wet der zonde en des doods wordt, - de wet overwonnen. Paulus zegt: “Wij zijn dood voor de wet door het lichaam van Christus.” Deze toerekening verandert het karakter van de wet voor ons en het wordt “de wet van de Geest des levens in Christus” en het recht der wet kan nu in ons vervuld worden.” Romeinen 8: 1-4.

Jezus heeft doordat Hij onder de wet kwam de wet in haar “bediening des doods” (2 Cor. 3: 7) overwonnen, Hij overwon de wet der zonde en des doods en nu is de wet voor de mens, de bekeerde mens, heel iets anders geworden, het is voortaan “de wet van de Geest des levens.” Een wet die dringt ter overwinning. “De wet des Heren is volmaakt bekerende de ziel.” Ps. 19: 8.

In dit licht verstaan wij ook wat Waggoner beweert over de rechtvaardiging.

“Rechtvaardigmaking is de vleeswording van de wet in Christus, overgebracht in de mens, en op deze wijze belichaamd in de mens.” “De Romeinen” I Bijbelstudie nr. 5, blz. 7.

Waggoner hamerde altijd op het feit dat het geen theorie was, het was een feit. De rechtvaardiging had een doel en dat was verlossing van zonden.

E. G. White stond hem krachtig bij:

“Vergeven te worden op de manier waarop Christus vergeeft, is niet alleen vergeven zijn, maar vernieuwd worden in de geest van uw denken. De Here zegt, “Een nieuw hart zal Ik u geven.” Het beeld van Christus moet op de geest, het hart en de ziel gedrukt worden. De apostel zegt: “en wij hebben de gezindheid van Christus.” Zonder dit veranderingsproces dat alleen door de goddelijke kracht tot stand kan komen, worden de oorspronkelijke neigingen in het hart achtergelaten, om nieuwe ketens te smeden, en een slavernij op te leggen die nooit verbroken kan worden

door menselijke kracht.” R. H. 19-8-1890.

In dit getuigenis is elk essentieel element van bovenstaande bewijsvoering gestaaft

1. In de vergiffenis zoals Jezus die schenkt in de goddelijke rechtvaardiging ligt opgesloten de vernieuwing van het denken.
2. Ten tweede het breekt de kracht van de oorspronkelijke neigingen tot de zonde.
3. Ten derde het beeld van Jezus wordt op de geest, ziel en hart gedrukt.

Daarom laat één ding vaststaan voor ons: Bijbelse bekering betekent dat een ziel overgegaan is van de wet der zonde en des doods, die hem bond aan de zonde, naar de wet van de Geest des levens die hem bindt aan Christus Jezus.

De eerste is een bediening des doods en de tweede een bediening der gerechtigheid. (2 Cor. 3) Het is beide dezelfde wet. Maar Christus gekomen onder de wet heeft de bediening der zonde en des doods overwonnen voor ons. En wij zijn dood voor de wet door het lichaam van Christus. Nu wordt diezelfde wet een kracht achter de impulsen die God in het hart schrijft ten goede. Dit is geen theorie, dit kan niet vervat worden in een geloofsbelijdenis, als een orthodoxe leerstelling. Dit moet ervaren worden. Starbuck schrijft:

“Daaruit volgt dan, dat de wet en de Geest onafscheidelijk zijn. De wet is een levend iets en de Geest is haar leven. De wet is de goddelijke gedragsregel – de manier waarop de Geest werkt. Als de Geest in het hart is, is de rechte weg (rechtvaardige wet, of neiging) daar. Deze rechtvaardige weg is noodzakelijk voor het goddelijk leven, want zonder dat is het onmogelijk Gode te behagen. Dat leven en de Geest onlosmakelijk verbonden zijn met de wet wordt bewezen door de woorden van Jezus in Joh. 6: 63: “De woorden die Ik tot u spreek zijn geest en zijn leven.” Het is de wet van de Geest des levens.” Rom. 8: 2. Signs of the Times 15-10-1894.

HOOFDSTUK 5

DE WET VAN GOD IN DE 1888 BOODSCHAP III

De wet en het werk van Jezus in het heilige der heiligen

Resumé. Wij zijn tot nu toe enkele dingen tegengekomen die wij ons eerst weer even duidelijk voor ogen moeten stellen.

1. De boodschap van 1888 was, indien zij aangenomen was, aanleiding geworden tot de late regen, dé uitstorting van de Heilige Geest in de laatste dagen.
2. In deze boodschap besloten lag nieuw licht over Gods wet.
3. Dit nieuwe licht over Gods wet bestond o.a. daaruit dat de wet een levend iets is. De opvatting reikte over de juridische grenzen heen en werd begrepen als een levend iets, een werkzame wet. Het werd vergeleken met een natuurwet, een levend beginsel.
4. Deze levende wet betekende voor de zondaar dat zij in hem werkte als “de wet der zonde en des doods”.

Wij hebben opgemerkt dat deze leer over de wet analoog liep met de erfzonde leer in het protestantisme. Starbuck's 9e stelling luidt:

“De oorspronkelijke zonde stelde zowel de natuurwetten als de zedenwet op tegen de mens, en verdierf de gehele natuur voor zover als haar wetten in verbinding stonden met s'mensen oorspronkelijke heerschappij, vandaar dat de zonde de oorzaak is van alle abnormale werkzaamheid van de goddelijke wet.” Signs 8-8-1895.

En de 10e stelling “dat het menselijk geslacht onder de veroordeling van de wet ligt.” Signs 15-8-1895. Dat was revolutionair in het Zevendedags Adventisme, want dat was de erfzondeleer van het protestantisme ten voeten uit. Het moet dan ook opgemerkt worden dat Paxton in de **Shaking of Adventism** (blz. 107) geen gelijk heeft als hij beweert dat in de zestiger jaren van deze eeuw de erfzondeleer voor het eerst naar buiten kwam. Dit moet absoluut afgewezen worden. De zondeleer van de 1888 boodschap was een zondeleer die zich in een heel nieuw raamwerk bevond en daarom niet als zodanig erkend werd. Zij bevond zich in het raamwerk van de wet van God en niet meer daar waar Augustinus haar geplaatst had in het raamwerk van de natuur van de mens. Zij was dus niet de erfzondeleer maar Analoog daaraan. (Vergelijk A. T. Jones G. C. Bulletin 1895 p. 266)

5. Tenslotte hebben wij gezien dat de wet van God bij de bekering van de mens een heel andere kant benadert. Bij de bekering wordt de wet van God, de “wet van de Geest des levens.” Hierbij is de wet de gedragsregel van de Geest en wordt tot uitdrukking gebracht in het leven van de gelovige. “De wet des Heren is volmaakt bekerende de ziel.”

De waardering van deze feiten vanuit het heiligdom

Wij moeten er nu toe overgaan om deze feiten te waarderen vanuit het heiligdom. In 1844 begon Jezus zijn dienst in het allerheiligste om de zonden van het volk uit te delgen. De fundamentele bijdrage van het Zevendedags Adventisme bestaat daarin dat er een onderscheid bestaat tussen de vergiffenis van zonde en de uitdelging van zonde. Het laatste was alleen mogelijk op grote verzoendag en wordt tot stand gebracht in het oordeel in het heilige der heiligen.

Welnu wat heeft de wet daarmee te maken? Een van de meest interessante getuigenissen van Zr. White over de wet van God luidt als volgt:

“Wat de hand doet of de tong uitspreekt – wat het uiterlijke leven ten toon kan spreiden – openbaart het morele karakter van de mens slechts onvolmaakt. De wet strekt zich uit tot de gedachten, de motieven, en de voornemens van het hart. De duistere passies die verborgen liggen voor het oog van de mensen, de jaloezie, de wraak, lust en de wilde ambitie, de boze daden waarover gedacht wordt in de verborgen schuilhoeken van het hart, die nooit tot daden komen omreden er geen gelegenheid is, - van dit alles houdt Gods wet aantekening.” The life of Paul p. 242. Vergelijk S. T. 3-11-1890.

Dat is een geweldig getuigenis. Hier ziet u opnieuw het werkzame karakter van de wet. De wet is niet een statisch gegeven, neen “de wet werkt”, (Rom. 4: 15) in dit geval houdt zij aantekening van de zonde.

Dat leert ons één ding met klaarheid. Als de wet aantekening houdt van de zonde dan valt de **volkomen** bevrijding van de zonde samen met de uitdelging van de aantekening. Dat is de reden dat de vergiffenis ons niet volkomen bevrijdt van de veroordeling. Grote Strijd blz. 393.

De tweede les is deze. Als de wet aantekening van de zonde houdt dan is datgene wat de engelen optekenen in de hemelse boeken slechts een fotokopie van de werkelijkheid, en dat is juist wat Zr White zeer vaak herhaalt. (Grote Strijd blz. 449) Welnu dit punt is met uitzonderlijke duidelijkheid naar voren gebracht door de profeet Jeremia.

“De zonde van Juda staat geschreven met ijzeren stift, gegrift met diamanten spits in de tafel van hun hart...” Jer. 17: 1.

Dat is ook precies hetzelfde wat E. G. White zegt: “van dit alles houdt de wet van God aantekening.” Waar? “In de tafel van hun hart!” Zij houdt aantekening van de zonde daar waar zij zich bevindt. Op deze wijze wordt de wet voor de zondaar “een wet der zonde.” Rom. 7: 23.

De wet van God en de dagelijkse dienst van Jezus in het heiligdom

Als Paulus in Romeinen 7 de natuur van de mens beschrijft in het licht van de wet van God doet hij dat op een heel doortastende manier. In de eerste 4 verzen maakt hij met een voorbeeld duidelijk dat de wet ons verbindt met de zonde. In vers 5 leert hij dat de zondige hartstochten door de wet geprikkeld worden. In vers 8 zegt hij, als er geen wet was zou de zonde “dood” zijn. Dat is negatief gesteld maar betekent net als in vers 5, dat de wet het leven van de zonde is. Wij zeggen het lichaam zonder adem is dood, en dan bedoelen wij dat het lichaam met adem levend is. Let wel, Paulus zegt dus dat de wet het leven van de zonde is. En in vers 13 leert hij dat “het goede” dat is de wet, hem ten dode geworden is. Dat is een hopeloze toestand. Maar nu komt Jezus. En Hij rekent ons Zijn werk toe, want Paulus zegt: “Wij zijn dood voor de wet door het lichaam van Christus.” (Rom. 7: 4) Wij zijn dus dood voor de wet, d.w.z. de wet houdt op “het leven” en “de prikkel” van de zonde te zijn voor ons, door iets wat buiten ons ligt en dat is het lichaam van Christus dat stierf op Golgotha. Een lichaam van zondig vlees dat gedurende 33 jaar de Heiland verzocht heeft en tenslotte als iets onreins “buiten de poort” in het graf gelegd is. Dat lichaam is dood, en toen Jezus opstond stond Hij op met een verheerlijkt lichaam.

Nu, zegt Paulus, door dit feit zijn wij dood voor de zonde. Bijgevolg is de wet niet langer in de bekeerde een prikkel tot zonde of het leven van de zonde. Welnu, wat betekent dat met betrekking tot het hogepriesterschap van Jezus? E. G. White beschrijft het in 1895 op de volgende kernachtige wijze:

“Christus als Hogepriester binnen het voorhangsel heeft Golgotha zo onsterfelijk gemaakt, dat hoewel Hij leeft voor God, **Hij de zonde voortdurend afsterft**, (dies to = afsterven) en zo, als iemand zondigt heeft hij een Voorspraak bij de Vader.” M. S. 50-1900.

Zij noemt de voortdurende bemiddeling dan ook een “voortdurend offer.” Letter. W, 76; 1898.

Anders gezegd ons afsterven van de zonde **is alleen mogelijk** doordat Jezus Zijn

offer voor de wet stelt, **en op die manier, dood voor de wet**, kunnen wij de zonde afsterven. Dit komt prachtig uit in het Griekse woord voor vergiffenis dat in het Nieuwe Testament gebruikt wordt, het betekent eigenlijk vrijmaken of loslaten. Het heeft dus meer dan een juridische betekenis omdat de wet ook over de juridische grenzen heenstrekt.

De wet en de uiteindelijke verzoening

Wij hebben gezien dat de wet aantekening houdt van de zonde en dat door de vergiffenis een radicale verandering tot stand komt. Maar al is zij radicaal zij is niet absoluut. Want de gelovige in Christus erkent dat hij een zondaar is. Paulus beweert dat hij de volmaaktheid nastreeft maar niet bereikt heeft. (Fil. 3: 10-12) Dat betekent dat hij in zijn leven nog steeds de nawerking bespeurde van de wet der zonde en des doods. Hij was nog niet volkomen bevrijd van de veroordeling der wet. Grote Strijd 393. Hoewel deze wet “werkte” in “zijn leden” en hij met “zijn vlees” “dienstbaar” was aan deze wet, was er ook een andere houding. Met geest en verstand was hij “**dienstbaar aan de wet Gods.**” M.a.w. zolang de aantekening der zonde door de wet in stand gehouden wordt is deze wet nog steeds een wet der zonde. (Zie Rom. 7: 26)

Tenslotte staat Jezus in het allerheiligste in voor de gelovige. Hij staat voor de wet in Zijn laatste dienstwerk en pleit op Zijn bloed. Hij zegt in feite: “hier is het leven van die zondaar.” De realiteit van dit gebeuren wordt door de wet gehonoreerd met de volgende woorden: “Hij die gestorven is, is rechteus vrij van de zonde.” Rom. 6: 7. En nu in absolute zin. Naar dit moment haakte Paulus, en met vooruitziende blik en alles vergetend wat achter hem lag riep hij uit: “Dit alles om Hem te kennen en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap aan Zijn lijden, of ik, aan **Zijn dood gelijkvormig** wordende, zou mogen komen tot de opstanding uit de doden.” Fil. 3: 11.

Dat is wat de Here voor ons weggelegd heeft. Dat grote moment waarop de Heiland oog in oog staat met de wet, en ten behoeve van mij, van de gelovige zegt: “Hier is mijn lichaam dat voor hem verbroken is” en dan zegt de wet: “Hij is gestorven? Dan is hij van nu af vrij.” Op dat ogenblik maakt **de wet** de zondaar volkomen vrij van de zonde, en dan verbindt zij – de wet – de zondaar met Christus, in absolute zin met een band die nooit verbroken zal worden. En zoals eens de wet het leven van de zonde was, is zij dan het leven der gerechtigheid in de gelovige. Dit grote feit, dit heerlijke werk noemt de Bijbel de verzegeling. De wet verbindt met Christus, en de Sabbat is het zegel van dit huwelijk, tot in eeuwigheid.

En zoals niemand de zonde overwinnen kon omdat niemand de wet overwinnen kon, zo zal in de rechtvaardigen die verzegeld zijn niemand hen tot zonde kunnen brengen, omdat niemand sterker is dan de wet. Verbeeld u eens dat dezelfde kracht die de zondaar aan de zonde bindt, hem met God verbindt!! Dat is onoverwinnelijk!! Wel, dat is nu wat God wil doen **in u**. En weet u waardoor? Door iets wat u toegerekend wordt! E. G. White leert ons dat de “toegerekende” gerechtigheid het geheel en het wezen van de derde engelboodschap is en zou Gods volk dit begrijpen, dan zou de macht van Satan voorgoed verbroken zijn.

En als het zo is dat gedurende de tijd van de zeven plagen, het “zondevlees” nog aanvallen onderneemt op de verzegelde gelovige, dan heeft de toegerekende gerechtigheid haar werk volmaakt verricht, en Christus is niet langer het zondoffer van het hemelse heiligdom. Het “recht der wet wordt dan **volbracht**” **in** de gelovigen in absolute zin. Rom. 8: 1-4.

En dit recht der wet zegt E. G. White, is de gerechtigheid van Jezus, “de zondeloosheid van het karakter van de Verlosser.”

HOOFDSTUK 6

DE TOEGEREKENDE GERECHTIGHEID EN DE MENSELIJK NATUUR VAN JEZUS

Er is op dit moment een beweging in onze gemeente, en zij groeit van dag tot dag, die er van uitgaat dat de toegerekende gerechtigheid, de substantie en het wezen van het evangelie is. En ik kan mij daarin vinden, maar hun uitgangspunt komt mij verkeerd voor. Het is n.l. een beweging die onze historische positie over de menselijke natuur van Jezus loslaat.

Er komt in de Bijbel twee keer een uitdrukking voor, over de menselijke natuur die de zaak mijns inziens duidelijk weergeeft. In het Oude Testament lezen wij in Joël dat de Here zegt: “Daarna zal het geschieden dat Ik Mijn Geest zal uitgieten over **alle vlees**.” Joël 2: 28 S. V. En in Nieuwe Testament zegt Jezus: “gelijk Gij (de Vader) Hem (de Zoon) macht hebt gegeven over **alle vlees**.” Joh. 17: 2. Deze uitdrukking “alle vlees” is geen kwantitatieve uitdrukking alsof er verschillende soorten vlees zouden bestaan, alsof de Joden ander vlees zouden bezitten dan de heidenen, neen de uitdrukking is kwalitatief. “Alle vlees” is “zondig vlees”; - en wel met een bepaalde bedoeling “om aan al wat Gij Hem gegeven hebt eeuwig leven te schenken.” Joh. 17: 2. Het één steunt dus op het ander. D.w.z. dat het leven van Jezus, het eeuwige leven, geopenbaard werd in “alle vlees” d.w.z. in **ons vlees**.

Johannes zegt n.l. uitdrukkelijk, dat hij, toen Jezus rondwandelde op aarde, een aanschouwer van “het eeuwige leven” geweest is. “Het leven toch is geopenbaard en wij hebben gezien en getuigen en verkondigen u het eeuwige leven, dat bij de Vader was en aan ons geopenbaard is.” 1 Joh. 1: 2.

Paulus vertelt ons later dat “in sterfelijk vlees”, en “alle vlees” is sterfelijk, het leven van Jezus opnieuw geopenbaard moet worden. 2 Cor. 4: 10-11. Wat heeft dit nu te maken met de toegerekende gerechtigheid? Een gerechtigheid die ons toegerekend wordt en waardoor wij **gerekend** worden **alsof** wij nooit gezondigd hebben.

Het argument van Satan

Toen Satan het hele gebeuren rondom het verlossingsplan gadesloeg en nauwlettend toezag wat er feitelijk gebeurde, werd zijn meest krachtige argument tegen God geboren dat hij tot nu tot gehanteerd heeft. E. G. White vertelt daarover het volgende:

“Het was bewezen, zo verklaarde hij, dat de wet niet gehoorzaamd kon worden; de mens zou geen vergeving kunnen ontvangen.” De Wens 667.

Het is de moeite waard om eens even na te denken over de diepte van de redenering die daarachter schuil gaat. Zr White gaat daar in verschillende artikelen in de Signs of the Times en de Review and Herald op in. De redenering van Satan is namelijk absoluut juist. Het is een in zichzelf staande waarheid. Het is perse waar. Als de wet niet gehoorzaamd kan worden bestaat er geen vergeving.

“Satan verklaarde dat het onmogelijk is voor de zonen en dochters van Adam om de wet van God te houden, en beschuldigde op deze manier God van een gebrek aan wijsheid en liefde. Als zij de wet niet konden houden dan lag de fout bij de Wetgever.” S. T. 16-1-1896.

Even later verklaart zij:

“Als Hij niet volledig mens geweest was, zou Christus niet onze Plaatsvervanger hebben kunnen zijn.” S. T. 17-6-1897.

Op het eerste gezicht zou je zeggen, als Hij niet volledig mens geweest was zou Hij niet ons Voorbeeld hebben kunnen zijn. Hoewel dat natuurlijk waar is, gaat het veel dieper, en zij geeft Satan gelijk en zegt “zou Christus niet onze Plaatsvervanger kunnen zijn.” Waarom is dat nu zo? Omdat als de wet op ons niveau, op dat niveau waar wij ons nu bevinden niet gehoorzaamd kan worden, dan is vergiffenis onmogelijk omdat dan de fout niet bij ons ligt, maar bij de wet. Dan zijn de eisen van de wet te hoog en een rechtbank die eerlijk en recht zou zijn, zou de wet weer terug sturen naar de wetgever. Erger nog, overtredingen van zulk een wet straffen is onrechtvaardig en vergiffenis – overtredingen van zo’n wet vergeven – is dan alleen maar een manier om je gezicht te redden. Daarin heeft de duivel persé gelijk.

Christus onze Plaatsvervanger

Toen Christus dus afdaalde naar de aarde moest Hij afdalen naar het niveau waar wij ons nu bevinden en dat is precies wat Hij deed. En Hij toonde aan, in deze gevallen menselijke natuur, dat Hij macht bezat – een macht die de Vader Hem verleende, zij kwam dus van buiten Hemzelf – dat Hij macht bezat, over “alle vlees”. Joh. 17: 2. En dat was het werk dat de Vader Hem te doen gegeven had. Hij toonde eerst aan dat de wet gehoorzaamd kan worden door alle zonen en dochters van Adam, en dat God bij machte was om elke zoon en dochter van Adam macht te schenken over “alle vlees”, dat is het vlees dat alle mensen bezitten, “sterfelijk”, “zondig” vlees. Rom. 8: 3; 2 Cor. 4: 10-11.

Zo zegt E. G. White in de Review and Herald:

“Het grote werk der verlossing kon alleen maar uitgevoerd worden doordat de Verlosser de plaats innam van de **gevallen** Adam... opdat, door zijn gehoorzaamheid,

zijn reinheid van karakter en zijn standvastige oprechtheid, zijn gerechtigheid zou kunnen worden toegerekend aan de mens...” R. H. 24-2-1874.

Het ons toevertrouwde pand

God heeft ons enkele bijzondere waarheden geschonken over de natuur van de mens. Waarheden die in velerlei opzicht afwijken van de leer die ons door de traditie van de kerk overgeleverd is. Dat is echter op geen enkele wijze verontrustend. Wij weten uit de Schrift dat het hout, hooi en stro dat door de eeuwen heen op het fundament gebouwd is, eens – in de oordeelsdag – in het vuur van de Heilige Geest verbranden zal. (Zie 1 Cor. 3 en 4) Welnu laat de Geest het verbranden, maar laten wij er wat van leren. De waarheden over de toegerekende gerechtigheid die Luther predikte zijn vandaag even waar als toen. Vandaag zijn ze echter in een ander raamwerk, het raamwerk van het onderzoekend oordeel en de natuur van de mens Jezus Christus. En waarom niet? Jezus zegt: “De wind blaast waarheen hij wil” doelend op het werk van de Heilige Geest. Joh. 3.

God heeft ons nu laten zien wat Jezus kwam doen, Hij heeft ons in de 1888 boodschap en in de geschriften van Jones en Waggoner laten zien dat de vergiffenis niet iets is waardoor God zijn gezicht tracht te redden, maar dat zij een keiharde kern heeft, en die is, dat Jezus bewezen heeft dat de wet gehouden kan worden door iedereen die Hij vergiffenis aanbiedt, de gevallen zonen en dochters van Adam. Beweren dat Jezus de plaats van de ongevallen Adam innam is de vergiffenis beroven van elke wezenlijke substantie.

Ik herhaal het nogmaals, samen met E. G. White, als Jezus niet een mens was als onzer één, als Hij niet “God met **ons**” geworden is en op **ons** niveau de reinheid van God geopenbaard heeft dan bestaat er geen vergiffenis en is alles wat er over gezegd wordt niets anders dan een manier voor God waardoor Hij probeert Zijn gezicht te redden, en dan is Golgotha het grootste, en meest dramatische toneelstuk dat ooit vertoond is; maar dan **is** het een toneelstuk!! Dat verhoede God!!

Jezus werd **ons**, en Hij leefde op **ons** niveau, zoals wij kunnen gehoorzamen, gehoorzaamde Hij, en toen Hij dat 33 jaarlang gedaan had in volmaaktheid, stierf Hij voor ons, voor u en voor mij. Goddank er is vergiffenis, er bestaat een toegerekende gerechtigheid en zij **is** het wezen en de substantie van het verlossingsplan.

HOOFDSTUK 7

HET EEUWIGE LEVEN

In 1891 merkt Waggoner het volgende op over het eeuwige leven zoals dit begrip naar voren kwam in de 1888 boodschap.

“Sommige mensen zijn bang dat deze leer van de gerechtigheid door het geloof en het eeuwige leven, de mensen zal afbrengen van het onderhouden van de geboden.”

Christus en de wet, blz. 16.

Wij hebben in onze studies over de wet van God en de 1888 boodschap ontdekt dat er enkele revolutionaire ontwikkelingen waren over de wet van God. Wij willen zoeken of er ook nieuw licht was over de natuur van de mens.

Het traditionele licht in de derde engelboodschap over het sterfelijk zijn van de ziel werd op geen enkele wijze aangetast. Wel kwam er een heel ander licht te vallen op de uitdrukking “het eeuwige leven” zoals deze gebruikt wordt in het Nieuwe Testament.

Wat is het eeuwige leven?

In het bijzonder in het evangelie en de brieven van Johannes komen enkele aspecten naar voren die nogal schokkend zijn voor onze traditionele opvattingen over het eeuwige leven. E. G. White vertelt ons:

“Als wij berouw hebben over onze overtredingen, en Christus aanvaarden als de Levengever, onze persoonlijke Heiland, worden wij één met Hem, en wordt onze wil in harmonie gebracht met de goddelijke wil. Wij worden deelhebbers aan het leven van Christus, hetwelk eeuwig is. Wij verkrijgen onsterfelijkheid van God door het ontvangen van het leven van Christus want in Christus woont al de volheid der godheid lichamelijk. Dit leven is de mystieke vereniging en samenwerking van het goddelijke met het menselijke. Als kinderen van de eerste Adam, zijn wij deelhebbers aan de stervende natuur van Adam. Maar door het meegedeelde leven van Christus, is aan de mens de mogelijkheid gegeven om de verloren gave des levens terug te winnen, en in de oorspronkelijke toestand voor God te staan, een deelhebber van de goddelijke natuur... En het leven dat Christus ons aanbiedt is meer volmaakt, meer volkomen, en meer volledig dan het leven van Adam was, dat Adam verbeurde door overtreding.” S. T. 17-6-1897.

Er zijn dus een aantal aspecten aan dit leven, componenten die het wezenskenmerk daarvan zijn, die wij nader moeten onderzoeken.

1. Wij ontvangen het eeuwige leven als wij overtredingen belijden en vaarwel zeggen – berouw hebben.
2. Het wezenlijke is dat dit leven het eeuwige leven, dus het leven van Jezus, is.
3. Ten derde dat dit leven bestaat uit de mystieke vereniging en samenwerking van het goddelijke en het menselijke.
4. Ten vierde dat in deze gave de onsterfelijkheid besloten ligt.

Dat zijn krasse uitspraken, maar toch is dit wat Ellen White hier schrijft niets meer en niets minder dan een samenvattend overzicht van wat over “het eeuwige leven” aan het licht kwam in de 1888 boodschap.

1. Wij ontvangen eeuwig leven in ruil voor onze zonden. E. J. Waggoner: “Iemand zegt, “wij weten dat wij het eeuwige leven zullen krijgen.” Ja, dat is waar, maar het is nog veel beter: wij krijgen het nu. Dit is niet louter theorie, het is het Woord van God. Laat mij dat eens illustreren: er zijn twee mensen – broers – zij lijken in alle opzichten op elkaar, maar de één is een christen, de ander niet. Nu bezit de één die een christen is, hoewel hij uiterlijk niets heeft om dit waar te nemen, een leven dat de ander niet heeft. Hij is overgegaan van de dood – de toestand waarin de ander zich nog bevindt, naar het leven. Hij bezit iets wat de ander niet heeft, en dat is eeuwig leven. De woorden “geen mensenmoordenaar heeft eeuwig leven blijvend in zich” zouden niets betekenen als er niet iemand anders bestond, die wel eeuwig leven blijvend in zich bezit.

“En dit is het getuigenis: God heeft ons eeuwig leven gegeven, en dit leven is in Zijn Zoon...”

Het is het leven van Christus, dat in ons werkt en dat ons bevrijdt van de zonden van deze tegenwoordige boze wereld. Het is een regelrechte omwisseling. Hij stierf voor onze zonden. Daarna gaf Hij Zijn leven aan zondaars die in ruil voor hun zonden Zijn leven ontvangen. Hebt u zonden? Zo ja, dan kunt u ze inwisselen voor het leven van Christus... Maar wij kunnen het van Christus bezitten en dat is een zondeloos leven. Dank God voor Zijn onuitsprekelijke gave.” Christus en de wet, Bijbelstudie nr. 8, blz. 16-19.

2. Het wezenlijke element in het eeuwige leven is het leven van Jezus.

A.T. Jones:

“Jezus kwam opdat de mens leven zou hebben, en dat zij het overvloedig zouden hebben.” (Joh. 10: 10) En dit is het getuigenis, dat God ons eeuwig leven gegeven heeft, en dit leven is in Zijn Zoon. Hij die God niet heeft, heeft het leven niet.”

1 Joh. 5: 11, 12. “En Christus wordt door het geloof aanvaard, en Hij woont in het

hart door het geloof.” Efeze 3: 17.

Omdat het leven van God alleen – het eeuwige leven – in Jezus Christus is, en als Christus **door het geloof** in het hart woont, dan is het zo duidelijk als iets maar zijn kan, dat het geloof het leven van God brengt tot hem die dat geloof beoefent.

Het is het leven van Jezus Zelf dat openbaar moet worden in onze lichamen; “want voortdurend worden wij, die leven, aan de dood overgeleverd, om Jezus wil, opdat ook het leven van Jezus zich in ons sterfelijk vlees openbare.” (2 Cor. 4: 11) En het leven van Jezus wordt in ons openbaar, doordat Christus Zelf in ons leeft; want “Christus leeft in mij; en het leven dat ik nu in het vlees leef, leef ik door het geloof in de Zoon van God.” Gal. 2: 20. Dat is levend geloof.” S. T. 3-12-1896.

3. Dit eeuwige leven is een samenwerking en vereniging van het goddelijk met het menselijke. A.T Jones:

“Laten wij daar eens even op doorgaan. Toen Christus onze menselijke natuur deelachtig was, was Hij daar in Zijn goddelijke – Ik; maar Hij openbaarde op deze plaats niets van Zijn goddelijke – Ik. Wat deed Hij met zijn goddelijke – Ik op die plaats toen Hij ons werd? Zijn goddelijke – Ik werd altijd teruggehouden – ontledigd – opdat ons boze, satanische ik teruggehouden mocht worden – ontledigd. Welnu in het vlees deed Hijzelf niets. Hij zegt: “Uit Mijzelf kan Ik niets doen.” Hij was er steeds. Zijn eigen goddelijk – Ik, die de hemelen maakte, was voortdurend aanwezig. Maar van het begin tot het einde deed Hijzelf niets; Hijzelf was op de achtergrond; Hij was ontledigd. Wie deed het dan wat gedaan werd in Hem? De Vader die in Mij woont, “Hij doet de werken, Hij spreekt de woorden” – Wie was het dan die de kracht der verzoeking weerstond in Hem in ons vlees? De Vader. Hij werd “bewaard door de kracht Gods”; zoals wij “door de kracht Gods bewaard” moeten worden. 1 Petr. 1: 15.

Hij was ons zondige ik **in het vlees**, en hier waren al deze neigingen tot zonde, die opgewekt werden in zijn vlees, om Hem te laten toegeven aan de zonde. Maar Hij bewaarde Zichzelf niet voor de zonde. Als Hij dat gedaan had zou dat een manifestatie geweest zijn van Hemzelf tegen de macht van Satan, en dat zou het verlossingsplan vernietigd hebben, zelfs als Hij niet gezondigd had. En, hoewel de woorden die bij het kruis gesproken werden spot waren, was het toch de letterlijke waarheid: “Anderen heeft Hij gered, **zichzelf** kan Hij niet redden.” Zo hield Hij Zichzelf er volkomen buiten; Hij ontledigde Zichzelf; en door Zichzelf er buiten te houden, gaf dit de Vader de kans om er in te komen, en te werken tegen het zondige vlees en Hem te redden en ons te redden **in Hem**.” General Conf. Bul. 1895 p. 349.

4. In deze gave ligt de onsterfelijkheid besloten. Deze gedachte kwam overvloedig naar voren. E. J. Waggoner:
“Let wel, Hij heeft dit gedaan, en Hij heeft ons mede opgewekt, en ons mede een plaats gegeven in de hemelse gewesten, in Christus Jezus.” Wij waren dood en wij zijn levend gemaakt en wij zijn opgewekt om met Christus Jezus een plaats te hebben in de hemelse gewesten. Wij moeten en wij kunnen het leven van Christus heden bezitten, want als Hij komt, zal Hij ons vernederd lichaam veranderen, **door dezelfde kracht** waarmee Hij ons hart heeft veranderd. Het hart moet nu veranderd worden. Het kan echter alleen veranderd worden als het leven van Christus er binnentreedt, erin blijft.” Christus en de wet, blz. 17.
“Het enige doel van het werk van Christus als priester, is dus, - om ons te bevrijden van zonden. Wat is de kracht van het priesterschap van Christus? Hij is hogepriester geworden “Niet naar de wet van het vleeselijk gebod, maar naar de kracht van een **onvernietigbaar** leven.” (Hebr. 7: 16) Dat is de kracht waardoor Christus u en mij bevrijdt van de zonde, vandaag op dit uur, en ieder moment dat wij in Hem geloven.” Christus en de wet, blz. 18.

Samenvatting: Dit alles wat hierboven kort samengevat werd kan natuurlijk overvloedig gesteund worden vanuit het Nieuwe Testament. Paulus vertelt ons dat door het Evangelie “leven en onsterfelijkheid aan het licht zijn gebracht.” En van dit leven vertelt hij de Corinthiërs “het leven **werkt** in u.” Aan de Filippenzen schrijft hij dat ons vernederde lichaam verandert bij de wederkomst door dezelfde kracht die ons hart (alles) verandert. Er is geen aspect in de 1888 boodschap dat door de Geest der Profetie zo krachtig en zo ondubbelzinnig ondersteund wordt als het begrip van Waggoner en Jones over “het eeuwige leven”, “het onvernietigbare”, onsterfelijke leven van Jezus. Kort gezegd de boodschap van het Nieuwe Testament is de boodschap van de opstandingskracht van Jezus, die zich **eerst** manifesteert in het geestelijk en zedelijk leven van de mens en het verandert en gelijkvormig maakt aan het leven van Jezus. **En als dit ervaren is**, dan kan bij de opstanding het lichamelijke leven gelijkvormig gemaakt worden aan het leven van Jezus nu.

Zr. White zegt: “Een leven dat zich meten kan met het leven van God” – oneindig. Wij moeten dus nu de onsterfelijkheid ervaren in het geestelijk en zedelijk leven. De volgende woorden van Waggoner zijn adembenemend **over de manier** waarop de onsterfelijkheid zich openbaart in het geestelijk en zedelijk leven van de gelovige.

“Zo moet het ook voor u vaststaan, dat gij wel dood zijt voor de zonde, maar levend voor God in Christus Jezus.” Rom. 6: 11. Zo moet het ook voor u vaststaan... Wat moet ook voor ons vaststaan? Gelijk Christus uit de doden opgewekt is om nooit

meer te sterven, zo moet het ook voor ons vaststaan, dat wij dood zijn voor de zonde om nooit meer te zondigen. Is dat waar? Bedenk het goed... dat de zonde niet langer over u heerst." Dat is wat de Bijbel zegt."

Romeinen 6: 11, 13.

Dit onsterfelijkheidsaspect in het leven van de gelovige moet zich nu manifesteren en dan komt later de opstanding. En het manifesteert zich in overwinning over de zonde. "Om nooit meer te zondigen."

E. G. White zegt over de bekering:

"Om hen die geestelijk dood zijn op te wekken, het scheppen van nieuwe neigingen, nieuwe motieven vereist een even grote toepassing van kracht als iemand op doen staan uit de lichamelijke dood." R. H. 12-3-1901.

In de 1888 boodschap werd de boodschap over de opstandingskracht van Jezus in het Nieuwe Testament volkomen in ere hersteld.

HOOFDSTUK 8

DE VERZOENING IN HET LICHT VAN DE NATUUR VAN DE MENS

De verzoening is het centrum van alle christelijke leer, het is de wezenlijke substantie van alles, maar bovenal van het verlossingsplan. Voordat wij nu de broeders aan het woord laten, even een kort woord vooraf. Een juist begrip van de verzoening kan alleen maar verkregen worden als men het bestudeert vanuit de driehoek. Vanuit:

- a. De wet van God.
- b. De natuur van de mens.
- c. Het heiligdom.

1. De verzoening in het licht van de wet van God

Als de wet overtreden wordt wanneer de mens zondigt, dan spreken wij over het breken van Gods wet. De gebeurtenis met Mozes en de stenen tafelen is daar een perfecte illustratie van. Het volk zondigt en Mozes gooit de tafelen van de wet stuk. God berispt Mozes niet over dit gebeuren, en wel om het feit dat het volk de wet **gebroken** had. Door de zonde breekt de wet n.l. in tweeën. Om dit te begrijpen moeten wij afdalen in het diepste wezen van de wet. De wet heeft twee beginselen: “rechtvaardigheid en barmhartigheid zijn het fundament van Gods wet.” Grote Strijd blz. 463.

Maar de zonde zet deze beide beginselen tegen elkaar op, breekt als het ware de wet, niet in de zin van afschaffen, maar een innerlijke verdeeldheid. Rechtvaardigheid eist straf en barmhartigheid vergeving. Dat was het dilemma.

E. G. White beschrijft het aldus:

“Het doel van Christus was om de onschendbare rechten van de Gerechtigheid en de Genade met elkaar te verzoenen, en toch elk van deze twee in hun waardigheid te laten, hoewel verenigd. Zijn barmhartigheid was geen zwakheid, maar een geweldige kracht om de zonde te straffen, omdat het zonde is; en toch een macht om de liefde van de mensheid tot zich te trekken. Door Christus wordt de Gerechtigheid in staat gesteld te vergeven zonder ook maar het minste van haar verheven heiligheid op te offeren.

Gerechtigheid en Barmhartigheid stonden tegenover elkaar, gescheiden door een diepe kloof. De Here, onze Verlosser, bekleedde Zijn goddelijkheid met menselijkheid, en bewerkte ten behoeve van de mens een karakter, dat zonder vlek of smet was. Hij plantte Zijn Kruis tussen hemel en aarde en maakte dit het voorwerp van aantrekking, dat naar beide kanten reikte en zowel Gerechtigheid als Genade over

de kloof trok. De Gerechtigheid verliet Haar verheven troon en naderde met alle hemelse legerscharen het kruis. Daar zag zij Eén, Die gelijk was aan God, Die de straf voor alle ongerechtigheid en zonde droeg. Volkomen voldaan boog de Gerechtigheid Zich eerbiedig bij het kruis met de woorden: “Het is genoeg!” M. S. 94, 1899; 7 B. C. 727.

Tot zover de verzoening in het licht van Gods wet. Verre daarvan dat de verzoening dus de wet afschaft is zij de ware openbaring van de wet. Door de verzoening wordt de gebroken, door de zonde innerlijk verdeelde wet, opnieuw in al zijn heerlijkheid hersteld.

“Door genade en waarheid wordt de ongerechtigheid verzoend.” Spr. 16: 6. Elbenfelder.

“Goedheid en waarheid hebben elkaar ontmoet, Gerechtigheid en Vrede kussen elkaar.” Ps. 85: 11. Elbenfelder.

“Het oordeel, de barmhartigheid en de trouw” dat zijn “de gewichtigste dingen in de wet” zegt Jezus.” Matt. 23: 23.

Dat is echter niet het enige aspect aan de verzoening. Er is een ander aspect dat net zo belangrijk is.

2. De verzoening in het licht van de natuur van de mens

In 1895 hield A.T. Jones 26 Bijbelstudies over de Derde Engelboodschap en nadat hij in de eerste 10 Bijbelstudies de profetische grondslag gelegd had voor het wereldgebeuren op dat moment, begon hij in de 11de studie een serie van 16 studies over Efeze 2 in het licht van de drievoudige engelboodschap. De grondslag die hij legde was heel logisch en eenvoudig. Wij hebben allemaal een probleem en dat probleem is “de liefde tot de wereld is vijandschap tegenover God.”

En die liefde tot de wereld **moet** volkomen vernietigd worden. Hij gaat terug tot de zondeval en laat door een praktisch voorbeeld zien dat Adam en Eva volkomen onder de macht van Satan vielen door de zondeval. Er was wat Jones noemde op dat moment een “totale verdorvenheid” en absolute onmogelijkheid om zelfs maar zonde te belijden. De geest en de gezindheid **was vijandschap** tegen God. Rom. 8: 7. Maar God laat het niet zo, Hij doet er wat aan. Gods plaatst vijandschap tegen **die** vijandschap in het hart van de mens. Gen. 3: 15.

“De uitroeiing van die vijandschap tegen God, die niet met God verzoend kan worden (Rom. 8: 7), dat is nu het doel van het verlossingsplan en het wezen van de verzoening.”

Welnu wat **deed** God met die **vijandschap**, die in Adam en Eva geplaatst werd door Satan en die in ons is, getuige onze hang naar de wereld, welke vijandschap is tegen God. Jones zag de oplossing in Efeze 2.

“Ga naar het 2e hoofdstuk van de Efeze brief, te beginnen bij vers 1, en laat ons het goede nieuws lezen dat de vijandschap tegen God vernietigd is zodat allen vrij kunnen zijn.” G. C. B. 1895 p. 192.

“Opnieuw vers 13 lezend “Maar nu” – Wanneer? Ja dat bedoel ik. Ik bedoel dat wij nu de Schriften bestuderen; wij moeten ons onderwerpen aan het woord van God juist zoals het spreekt, opdat het ons kan brengen waar Hij ons hebben wil. Daarom vraag ik, wanneer? – Nu precies waar wij zijn.

“Maar thans (NU), in **Christus Jezus** zijt gij, die eertijds veraf waart.” Veraf van wie? Veraf van God? Of veraf van de Joden? Het vorige vers zegt veraf van God “zonder God”, vervreemd van het leven Gods (Efeze 4: 18). “Gij die eertijds veraf waart, (van God) dichtbij gekomen”. **Tot wie?** Tot God? Of tot de Joden? Dichtbij God gekomen natuurlijk.

“Gij, die eertijds veraf waart zijt nabij gekomen door het bloed van Christus. Want Hij is onze vrede, die de twee één heeft gemaakt en de tussenmuur, die scheiding maakte, **de vijandschap, weggebroken** heeft(in zijn vlees tenietgemaakt sv). Dank de Heer Hij heeft “de vijandschap te niet gemaakt” en wij kunnen verlost worden van de wereld. “De tussenmuur die scheiding maakte weggebroken heeft” – scheiding maakte tussen wie? Tussen de mens en God! Hoe deed Hij dat? Hoe brak Hij de tussenmuur die scheiding maakte tussen God en ons weg? – Door “de vijandschap te niet te doen.” Goed. G. C. B. 1895 p. 193.

Jezus kwam in deze wereld op dezelfde wijze als een ieder van ons, met dezelfde erfenis. En deze erfenis was volgens Paulus “vijandschap”. Vijandschap tegen God. Dat erfde Jezus. Paulus zegt:

“Want Hij is onze vrede, die de twee één gemaakt heeft, en de tussenmuur die scheiding maakte weggebroken heeft, de vijandschap in het vlees van Hem, de wet der geboden in inzettingen bestaande buiten werking gesteld heeft, opdat Hij in Zichzelf, de twee tot één nieuw mens te scheppen, zo vrede makende, en de twee volkomen in één lichaam verzoenende met God, door het kruis, de vijandschap in Hem gedood hebbende.” Efeze 2: 14-16. (Grieks)

Jones ging zeer zorgvuldig en grondig te werk. Hij liet zien dat de algemene gedachte, dat de twee die hier tot één nieuwe mens geschapen werden de Joden en Heidenen waren, onmogelijk waar kon zijn, omdat de vijandschap tussen Joden

en Heidenen voortkwam uit hun vijandschap tegen God. Het grote probleem in de verzoening, voor zover het de natuur van de mens aangaat, is de vijandschap in de mens tegen God. **Die** en die **alleen** is de oorzaak van alle moeilijkheden. En Jezus nam die vijandschap erfelijk aan. Zij was “in Hem” zegt Paulus, “in Zijn vlees.” Jones zegt, wees zorgvuldig, zij was **niet** “in Zijn geest”, maar in Zijn vlees. En zij werd van dag tot dag gekruisigd en tenslotte op het kruis vernietigd. Waarom begon Jezus daar en niet ergens anders? Jones zegt dit:

“Alle mensen waren van God gescheiden en in hun scheiding van God lag hun scheiding van elkaar. Dat is waar, Christus wil alle mensen **bij elkaar brengen**. Hij kwam in de wereld met “vrede op aarde, in de mensen een welbehagen”. Dat was Zijn doel. Maar heeft Hij Zijn tijd gebruikt door de een met de ander te verzoenen, in een poging om alle scheidsmuren weg te breken en hen te laten zeggen “Wat geweest is, is voorbij, wij willen de strijdbijl begraven; wij zullen opnieuw beginnen met een nieuwe bladzijde, van nu aan zullen wij het beter doen?” Christus zou dat hebben kunnen doen. G. C. B. 1895 p. 194.

“Hij besteedde daar geen twee minuten aan, Hij had daar tienduizend jaar aan kunnen besteden, en dat zou geen goed gedaan hebben, omdat deze scheiding, deze vijandschap, die tussen hen was alleen het gevolg, de vrucht was, van de **vijandschap** die bestond **tussen hen en God**.”

Om dus op effectieve wijze de gehele kwade boom met haar vrucht te vernietigen, zoals die tussen hen was, vernietigde Hij de vijandschap tussen hen en God. En nadat Hij dit gedaan had, “kwam Hij en verkondigde goed nieuws. Vrede aan u die veraf waart en vrede aan hen die dichtbij waren.” Grieks. G. C. B. 1895 p. 126.

“Dus God en mens, waren door de vijandschap gescheiden, maar Christus komt tussen beide, en **in Hem** ontmoeten de mens en God elkaar, en wanneer God en mens elkaar ontmoeten in Christus dan zijn deze “beiden” één, en is er de nieuwe mens. En “**zo**” en **alleen** “zo” wordt vrede gemaakt. Zodat in Christus, God en mens één zijn gemaakt; daaruit volgt dat Christus de verzoening is tussen God en de mens. (Dan volgt een Engelse woordspeling, in het Engels is namelijk het woord verzoening opgebouwd uit dezelfde begrippen als één maken. At-one-ment, making-at-one)

O, de Here Jezus gaf Zichzelf, en **in Zichzelf** vernietigde Hij de vijandschap en **in Zichzelf** maakte Hij uit twee, - God en mens, - **één nieuwe mens**, zo vrede makende.” G. C. B. 1895 p 127.

Wil dus **in ons** de vijandschap vernietigd worden dan moeten wij ons begeven **in Hem**. De enige mogelijkheid om deel te hebben aan de verzoening is zich bevinden “in Hem.” Jones beweert dat het niet zo is dat wij iets van Hem krijgen. Hij geeft ons dit en dan dat. Jones zegt: “Neen.” Als u deel wilt hebben aan iets dat krijgt u dat niet **van** Hem maar **in** Hem. Het is **alles in** Christus, u krijgt niets **van** Christus, zoals men iets krijgt van Sinterklaas. Neen **u** begeeft zich **in** Christus en u hebt in Christus alles en niets buiten Hem. “Zo”, zegt Jones, “dat is een praktische les voor predikanten.” (en waarlijk niet voor hen alleen). “U wilt twee mensen met elkaar verzoenen, **breng hen samen in Christus**, en de vijandschap is vernietigd.” Dat is erg praktisch, en lukt u het niet hen in Christus te brengen, besteed er dan geen twee minuten aan, want dan is zelfs tienduizend jaar niet voldoende.

Elk woord en elke zin doorvorsend en dat zeer langzaam – Jones had nooit haast om de mensen wat nieuws te vertellen als ze het voorgaande niet begrepen hadden – gaat hij verder. Aan het einde van zijn lessen over de drievoudige engelboodschap vanuit Efeze 2, legt hij uit dat “de wet der geboden in inzettingen bestaande” zoals Paulus zich uitdrukt in Efeze 2: 15 zowel Gods wet als de ceremoniële wet betekende. Hij doet dat zeer grondig. Wij hebben daar in de eerste twee hoofdstukken reeds over gesproken. Jones beweerde dat de vijandschap in de mens zowel de wet van God als de wet van Mozes tot een ceremoniële wet maakten.

Wij moeten iets van zijn redenering volgen om de waarachtige diepte van deze geweldige waarheden te begrijpen, opdat wij mogen zien dat **in Christus en in ons in Hem** de wet der geboden in inzettingen bestaande buiten werking gesteld kan worden, opdat het leven, het eeuwig leven, in ons kan stromen als de golven der zee. Jes. 48: 18

“Dat alles vrucht voortbrengt naar zijn aard is een goede wet, een rechtvaardige wet; het is een wet van God; en hoewel de wet overtreden wordt, doet zij nog steeds hetzelfde. Overtreding van de wet verandert de wet niet, of zij nu zedelijk of natuurlijk is. De wet werkt wanneer zij overtreden wordt door het boze waarin men vervallen is, precies zoals zij altijd gewerkt zou hebben in gerechtigheid als men niet in het kwaad vervallen was. Als de mens altijd rechtvaardig gebleven was, zoals God hem gemaakt had, dan zouden zijn nakomelingen in het rechte spoor geweest zijn; toen de wet overtreden werd, volgden de nakomelingen in het verkeerde spoor, en de wet werkte in de afgebogen weg, door hun verdorvenheid.” G. C. B. 1895 p. 266.

In de laatste Bijbelstudie illustreert hij dit vanuit 2 Cor. 3, het oude en nieuwe verbond en hij laat zien dat de bediening van de 10 geboden, als ook van de wet der typen en schaduwen, voor iemand die niet “bekeerd” is, een bediening des doods is. Het is mogelijk om avondmaal te vieren, gedoopt te worden, de 10 geboden te

houden, de Sabbat te omringen met duizend en één voorschriften, maar als Christus “het einde” niet is van de ceremoniën, dan is de wet een bediening des doods. Het actieve, eeuwige leven van Christus Zelf moet door de menselijk natuur stromen en dan wordt het een bediening der gerechtigheid. Het “evangelie dat ook hen gepredikt” is (Hebr. 4: 2), maar dat door ongeloof “een wet der geboden in inzettingen bestaande werd”, kan dat ook worden voor ons. Het evangelie is het evangelie van de “altijd” “tegenwoordige” Christus, dat is het evangelie des geloofs. De Joden zagen vooruit naar de in de schaduwen afgebeelde Messias, en toen werd het een ceremonieel. Zo kan het ook met ons gaan. Wij moeten niet vooruit zien naar de nieuwe aarde om met Christus te wandelen, dat moeten wij **nu** doen. Christus is “het einde” (Jones zegt het Griekse woord betekent het doel, de vervulling 2 Cor. 3: 13) van hetgeen verdwijnen moest. Christus moet wonen **in ons hart**, dat is het doel, van de verzoening en de wet. En zonder Christus is alles een ceremonie.

HOOFDSTUK 9

1888 EN DE REINIGING VAN HET HEILIGDOM

Het is nu ongeveer drie jaar geleden dat er een brief ontdekt werd van William Miller aan één van zijn medebroeders. De brief die gedateerd was op 22 november 1844, één maand na de grote teleurstelling, was het antwoord op een vraag van br. Holmes over de verzoening, en is één van de meest belangwekkende vondsten van de laatste tijd. Miller geeft in deze brief op zijn geheel eigen, glasheldere wijze een verklaring van zijn idee over de verzoening. In deze verklaring komen de volgende zinnen voor:

“Dat onze zonden niet uitgedelgd kunnen worden voordat Christus komt om Zijn volk te oordelen, is duidelijk uit de volgende teksten. Rom. 14: 10; 2 Cor. 5: 10; Rom. 2: 6. Als onze zonden nu uitgedelgd worden, en niet meer herinnerd worden, hoe kunnen wij dan geoordeeld worden voor de oordeelstroon, voor elke daad die in het lichaam verricht is? Dat zou niet kunnen. En als Christus niet ten tweeden male komt om onze zonden weg te dragen, dan is ons geloof ijdel, en zijn wij nog, en zullen wij altijd in onze zonden blijven.” R. H. 15-4-1976.

Miller had niet het inzicht in het onderzoekend oordeel dat aan de tweede komst vooraf gaat. Wat hij echter wel bezat op grond van zijn studie van de Schrift, was een juiste definitie van de aard van de verzoening die verband hield met de uitdelging en dat was uniek in de kerkgeschiedenis.

Miller zegt, als die dag niet komt en de zonden weg doet zodat zij niet meer herinnerd worden en bijgevolg uitgedelgd zijn, “dan is ons geloof ijdel, en zijn wij nog in onze zonden en zullen dat altijd zijn.”

Na Miller is het Crosier die de grondslag legt voor de Adventistische leer over de uitdelging der zonde. Maar het duurt tot 1863 dat James White de verbinding opnieuw legt die reeds door Miller gelegd was. James White merkt het volgende op sprekend over de zondebok.

“Dit is een punt van alles overtreffend belang voor iedere gelovige. Dan zullen de zonden van Gods volk weggedragen worden om nooit meer herinnerd te worden. Dan zal hij die er toe aangezet heeft, ze terug ontvangen hebben. Dan zal de kop van de slang vertreden worden door het zaad van de vrouw.” R. H. 1-9-1863.

Enkele maanden later in 1864 verschijnt het derde deel van Spiritual Gifts en op blz. 135 schrijft Ellen White de volgende woorden over de tijd der benauwdheid.

“Zij kunnen zich geen enkele bijzondere zonde voor de geest brengen, maar in hun

hele leven kunnen zij slechts weinig goeds zien. Hun zonden zijn tevoren in het oordeel gezonden, en vergeving is opgetekend. Hun zonden zijn weggedragen in het land der vergetelheid, en zij kunnen ze zich niet in herinnering brengen.” Spiritual Gifts III p. 135.

Maar het duurde tot 1895 voordat dit uitgewerkt werd tot in bijzonderheden. Het was George E. Fifiel, een trouw volgeling van Jones en Waggoner, die in een serie artikelen in de Review and Herald van 26-3-1895 t/m 30-7-1895 de 1888 boodschap vertaalde in het licht van het heiligdom zoals Starbuck de 1888 boodschap vertaalde in het licht van de wet. In het 14e artikel van de serie (23-7-1895) blz. 468 schreef Fifiel het volgende:

“Precies zoals de boeken der aantekening, of het boek der herinnering, bijgehouden wordt in het heiligdom hierboven, zo wordt hier in de geest van elke zondaar de aantekening bijgehouden, of de herinnering van zijn zonden. Zelfs berouw kan dit niet uitdelgen, maar daardoor wordt het in feite ververst, en doet het beter uitkomen.

Zelfs de herinnering aan de een zonde is een boze gedachte of er nu met plezier of met pijn aan gedacht wordt. Het met plezier herinneren is de zonde opnieuw begaan. En met pijn eraan denken betekent lijden. Juist dit laatste is onze onvolmaaktheid, welke dankzij God niet eeuwig zijn zal. In de voltooiing van het werk van God voor de ziel is er een uitdelging der zonde. Vroegere dingen zullen “niet meer gedacht worden of in de geest opkomen.” Jes. 65: 17.

De indrukken uit het verleden vervagen als diepere indrukken gemaakt worden en de geest vervullen. Zo zal de heerlijkheid en de vreugde van de volkomen openbaring van God in de ziel de herinnering uitdelgen zelfs van het treurige en zondige verleden. Alleen de lessen van liefde en vertrouwen die hier geleerd zijn zullen blijven. Ja; hier wordt de volkomen reiniging van de zieletempel geleerd.” R. H. 23-7-1895.

De boeken der aantekening in de menselijke ziel

Dat er in de menselijke ziel boeken zijn waarin de zonde opgetekend staat was echter geen nieuwe gedachte. Het was een oude gedachte die geboren was in de Hervorming en onder andere weer teruggevonden wordt in Artikel 37 van de Nederlandse Geloofsbelijdenis, waar Guido de Brèa het volgende optekende over het laatste oordeel en de boeken.

“Alsdan zullen de boeken (dat is de concientiën) geopend en de doden geoordeeld worden, naar hetgeen zij in deze wereld gedaan hebben, hetzij goed, hetzij kwaad. (Openb. 20: 12; 2 Kor. 5:10).” Conscientie = geweten.

Het is interessant om na te gaan hoe in 't bijzonder dit aspect van de geloofsbelijdenis overkwam via de predikant op de gemeente. In een oud leerboek over de geloofsbelijdenis wordt bij de vraag “wat zijn de boeken?” het volgende opgesomd:

1. Het boek des levens.
2. Het woord Gods en dat wordt onderverdeeld in de wet en het evangelie.
3. Het boek der consciëntie.
En als bewijs voor het laatste wordt Rom. 2: 15 en 16 aangehaald.
Dat was echter niet alleen vroeger zo, ook nu nog. In 1965 schrijft professor Greydanus in zijn verklaring bij Openb. 20.

“De boeken werden geopend, die van de hemelse optekening hunner daden, en die van hun consciëntie.” Blz. 301.

Het Protestantisme kent dus het boek van het geweten en dat is naar de mening van het Protestantisme in volmaakte overeenstemming met het boek der aantekening dat bijgehouden wordt door de engelen in de hemel.

De ontdekking van de boeken der aantekening door de moderne wetenschap

Op een internationaal Congres over Psychologie in Montreal 1955 maakt Dr. Wilder Penfield de volgende opmerking in een lezing die hij houdt:

“Het is mij te beurt gevallen, om gedurende onderzoeken van de hersenschors, een mechanisme te demonstreren in de menselijke hersenen waardoor hij de aantekening van de stroom der gedachte vasthoudt. Wanneer het noodzakelijk werd om onder plaatselijke verdoving het oppervlak van één der hersenkwabben te stimuleren gebeurde het van tijd tot tijd dat kleine gedeelten van deze aantekening geactiveerd werden, en een periode van vervlogen ervaringen terug werd gebracht met een verrassende graad van levendigheid en bijzonderheid. Beelden, geluiden en het denken van een voorgaande periode passeerden opnieuw de revue van de patiënt.”
Acta Psychologica 11: 47-69-1955.

Dr Penfield noemde zijn rede: “De permanente (blijvende)aantekening van de stroom van het bewustzijn.” En zoals hij zegt is het zijn bedoeling om in deze rede aan te tonen, op grond van zijn ervaringen als hersenchirurg, dat er een mechanisme bestaat dat aantekening houdt van alle ervaringen, een “experiential recording mechanism.” (een mechanisme voor het optekenen van ervaringen)

Het is van belang om de verschillende uitspraken die hij over deze herhaling van ervaring gebruikt, op te sommen. Hij noemt het een “reproductie van ervaring” het

is “volkomen ondervindelijk” d.w.z. volkomen gebaseerd op ervaring. Het is een “herschepjen van ervaring uit het verleden.” Er deed zich één geval voor van een patiënte die op de operatietafel beleefde dat zij in de concertzaal zat en het orkest hoorde spelen, en zij neuriede de melodie mee. Daar leidde Dr. Penfield uit af dat het herleven van de ervaring met dezelfde snelheid gaat als de oorspronkelijke ervaring, verder dat het opnieuw beleven van de ervaring altijd voorwaarts gaat en nooit stilstaat, anders gezegd het is een film en geen foto. Dit alles maakt duidelijk dat een patiënte die gevraagd werd of zij het ondergaan had als een herinnering ontkennend antwoordde en zei dat het meer compleet en volledig was dan een herinnering. Zij zei letterlijk “het is meer werkelijk, meer reëel.”

Uit het bovenstaande blijkt dat in de menselijke hersenen de volledige ervaring opgeslagen ligt en dat deze ervaring, en dat is belangrijk, niet dood is maar springlevend. En deze springlevende ervaring kan geactiveerd worden op een zodanige wijze dat wij weer opnieuw beleven wat wij ooit ervaren hebben. Het is dus niet iets technisch, bestaande uit dode elementen. Het opnieuw beleven van alle ervaringen uit het verleden ligt in ons allemaal opgesloten. In dit licht bezien krijgen de woorden van E. G. White een nieuwe dimensie waar zij zegt dat de boeken in de hemel een fotokopie bevatten van ons karakter, dat is van ons denken en handelen en voelen. In dit licht bezien is het ook alleen maar een fotokopie van de werkelijkheid. Grote Strijd blz. 449.

Dr. Penfield werd, en dat is te begrijpen, door deze zaak gefascineerd en in 1975 heeft hij een boek uitgegeven onder titel: “De verborgenheid van de geest” (The Mystery of the Mind), waarin hij op wetenschappelijke en toch populaire wijze op zoek is naar de menselijke geest. Hier gaat hij opnieuw op zijn ontdekking in, en maakt duidelijk, dat het een opnieuw beleven is (re-lived) of eigenlijk herleven van deze ervaring uit het verleden. Als dit waar is wat deze man zegt, over zijn ervaringen met mensen die door zijn handen zijn geopereerd en genezen; als uit de gesprekken met deze mensen naar voren komt dat in de hersenen, in het aantekenningsmechanisme van ieder mens, het herleven van al onze ervaringen opgesloten ligt, dan wordt het tijd dat wij in de leer gaan bij George Fifiield en dat wij erkennen dat er iets is in ons dat moet worden gereinigd. Namelijk de aantekening der zonde die opgetekend is in ieder mens, in feite dus het herleven van de zonde. Wat God sinds 1844 doet is geen onzin en wat Hij spoedig voor de levenden wil doen is absoluut noodzakelijk. Wij hebben een ervaring in het kwade en al hebben wij alles overwonnen, als deze ervaring niet weggenomen wordt uit onze geest dan is zij een tijdbom onder het universum, want niet alleen een herinneren maar een herleven van de ervaring in het kwaad ligt dan opgesloten in de geest van **elke** verlostte. Of

om met Miller te spreken als het niet uitgedelgd wordt dan is onze hoop op het eeuwige leven ijdel en zijn wij nog en zullen wij altijd in onze zonden blijven.

Geen geweten meer zouden hebben der zonden

Maar dankzij de voorzieningen die onze hemelse Hogepriester treft is het mogelijk dat er een eind aan komt. A. T. Jones zegt:

“Het ware offer en het ware dienstwerk in “het heiligdom en de ware tabernakel”, deze maken degenen die daar naar toegaan volmaakt: en deze volmaaktheid bestaat hierin dat de aanbidders “geen geweten meer zouden hebben der zonden.” (Hebreeën 10: 2) De Weg blz. 90.

Het dienstwerk van Jezus neemt “de kennis der zonde” (2 Kor. 5: 21) “de ervaring in het kwade” weg. Bovengenoemde zuiver wetenschappelijke gegevens die op een proefondervindelijke wijze verkregen zijn, werpen een zee van licht op bepaalde uitdrukkingen, die gebruikt worden in de inspiratie, voor zowel de Bijbel als de Geest der Profetie.

1. De eerste uitdrukking die wij onderzoeken is “de kennis der zonde.” Deze uitdrukking komt in de Bijbel voor met betrekking tot ons, en dan zegt Paulus (Rom. 3: 20): “want wet doet zonde kennen.” Het andere geval waarin Paulus deze uitdrukking gebruikt, is met betrekking tot Jezus. “Hem die geen zonde gekend heeft.” 2 Kor. 5: 21. Welnu wat is de kennis der zonde? Met betrekking tot Adam en Eva in het paradijs zegt E. G. White, toen zij van de boom der kennis gegeten hadden: “zij zouden een kennis van de zonde hebben, een ervaring in het kwaad.” R. H. 24-2-1874. Het “mechanisme voor het optekenen van ervaringen”, zoals Penfield het noemde, zou die ervaring blijvend maken. Nu zegt Paulus met betrekking tot ons, iets schijnbaar vreemds, hij zegt namelijk, “de wet doet zonde kennen.” D.w.z. als de wet overtreden is dan maakt de wet deze ervaring, deze kennis van de zonde, blijvend. Ik weet het zijn schokkende opmerkingen maar het is nodig om de zaak op scherp te stellen en dit kan ondersteund worden met Getuigenissen van E. G. White. Zij zegt namelijk in 1890 het volgende: “De wet doet zonde kennen... Maar Gods wet houdt aantekening van alle verbor-gen kwaad.” S. T. 3-11-1890.

Als bovenstaande waar is, en het is waar, daar hoeven wij niet aan te twijfelen, dan betekent dat, dat de zonde even permanent is als de wet, d.w.z. de wet heerst over de mens zolang hij leeft, en de zonde is in de mens zolang hij leeft. Er is maar één manier om onder de heerschappij van dit gebeuren weg te komen!!

Paulus zegt: “Gij zijt dood voor de wet door het lichaam van Christus.”

Rom. 7: 4

2. De tweede uitdrukking is gelijk aan de eerste en luidt “de kennis van het kwade.” In Karaktervorming blz. 22-26; III Spiritual Gifts p. 43 en 5 T 503-504 gebruikt ze o.a. deze uitdrukking. Zij is synoniem aan de kennis van de zonde.

3. De derde uitdrukking is “karakter.” Deze uitdrukking zoals zij gebruikt wordt in de Geest der Profetie loopt volkomen gelijk met de boeken der aantekening. Karakter is namelijk de manier waarop iets ervaren wordt. De wet van God is de enige ware toets van het karakter. Ontelbare malen wordt in de Geest der Profetie het karakter in verbinding gebracht met de boeken in de hemel.

“Iedere fout, iedere dwaling, hoe onbelangrijk het ook geacht wordt, laat een wonde achter in dit leven en een smet op de hemelse aantekening.”

O. H. C. 227.

A.T. Jones:

“Deze volmaaktheid wordt tot stand gebracht in de reiniging van het heiligdom... Het uitdelgen van de zonde is precies hetzelfde als de reiniging van het heiligdom; het is de beëindiging van alle overtreding in ons leven, het afsluiten van alle zonde in ons karakter; het is het aanbrengen van Gods gerechtigheid welke alleen door het geloof van Jezus Christus voor eeuwig kan bestaan... En deze volmaaktheid bestaat hierin dat de aanbidders “geen geweten meer zouden hebben der zonden.” (Hebr. 10: 2) De Weg 137, 90.

E. J. Waggoner:

“Wij moeten ons hoeden voor de gedachte dat het uitdelgen der zonde slechts bestaat uit het gaan van een spons over een lei, of dat het een boeking is in een grootboek om de rekening in balans te brengen. Dat is niet het uitdelgen van de zonde. Een onwetend man die voor de eerste keer een thermometer zag, dacht dat hij de hitte verminderen kon door de thermometer te breken. Maar hoeveel invloed had dit op het weer? Precies zoveel als het wegdoen van de aantekening der zonde heeft op de zondaar. Het uitscheuren van een blad uit een boek, of zelfs het verbranden van het boek dat de aantekening bevat, delgt de zonde niet uit. De zonde wordt niet uitgedelgd door het uitdelgen van de aantekening daarvan, evenmin als het verbranden van mijn Bijbel het woord van God vernietigt... Toen Mozes de stenen tafelen brak stond de wet nog even vast als tevoren. Zo ook, wanneer al de aantekeningen van onze zonden, zelfs al waren ze geschreven met de vinger Gods, vernietigd werden, dan zou de zonde blijven, omdat de zonde in ons is. Al zou de

aantekening van onze zonden gegraveerd zijn in een rots en de rots zou verpulverd worden, - zelfs dat zou de zonde niet uitdelgen. Het uitdelgen van de zonde is het uitroeien van de zonde uit de natuur, uit het wezen van de mens. Het bloed van Jezus Christus reinigt van alle zonde...

De stroom van leven uit de troon van God zal de indrukken die de zonden op ons hebben gemaakt wegwassen en uitdelgen. Het uitroeien van de zonde is het uitdelgen van de zonde uit onze natuur, zodat wij haar niet meer kennen. De aanbidders eens gereinigd, - werkelijk gereinigd door het bloed van Christus – hebben geen besef van zonden meer, omdat de zonde van hen is weggedaan. Hun ongerechtigheid mag gezocht worden, maar zij zal niet gevonden worden. Zij is voor altijd van hen weggenomen, - zij is vreemd voor hun nieuwe natuur, en zelfs al mochten zij in staat zijn om zich het feit te binnen te brengen dat zij bepaalde zonden gedaan hebben, de zonden zelf zijn zij vergeten – zij denken er niet aan het nog eens te doen. Dit is het werk van Christus in het ware heiligdom, dat de Here heeft opgericht en geen mens.” “The Blotting out of Sins” Review and Herald 30-9-1902.

In bovenstaande ziet u dat voor Jones en Waggoner het uitdelgen primair daaruit bestaat dat het een delgen was van “de kennis der zonde”, de ervaring in het kwaad uit ons wezen, en in dat aspect hadden zij gelijk.

E. W. Farnsworth die deze ervaring zelf maakte zei: “Het is het uitdelgen van de nachtmerrie der zonde uit de menselijke geest.” Zie de Jesaja brochure blz. 15-16.

Eindconclusie

Bovenstaande is de basis voor het Adventisme als zodanig. Er is een onderscheid tussen het werk van Jezus in de twee afdelingen van het heiligdom. De enige reden voor de twee afdelingen in het heiligdom wordt gevonden in het tweeledig karakter van de zonde. Er is een schuld van de zonde en een kennis van de zonde. De eerste heeft te maken met de verantwoordelijkheid voor de zonde en de tweede met het permanente karakter van de zonde. Op grote verzoendag kwam dat nog eens tot uitdrukking door de twee bokken. De bok voor Azazel droeg tenslotte de schuld van Israël weg en doet op deze manier verzoening voor het lijden van Jezus. De bok voor de Here was omreden van het permanente karakter van de zonde. Zonder deze fundamentele inzichten bestaat er geen basis voor het Adventisme als zodanig. Bent u een Adventist?

HOOFDSTUK 10

1888 EN DE LATE REGEN

De 1888 boodschap zou men feitelijk in haar eigenlijke betekenis “de theologie van de late regen” moeten noemen. Tot nu toe zijn er tal van getuigenissen aangehaald die erop wijzen, dat de aanname van de 1888 boodschap geresulteerd zou hebben in de late regen van de Heilige Geest, en bijgevolg in de komst van de Zoon des mensen. Dat er een diepgaande studie moest plaatsvinden over de betekenis van de late regen wordt duidelijk uit een boodschap die E. G. White tot de gemeente liet komen in 1892.

“Het is van alles overheersend belang voor de christen om de betekenis te begrijpen van de belofte van de Heilige Geest juist voor de komst van de Here ten tweede male. Spreek erover, bid ervoor, preek er over...” R. H. 15-11-1892.

Zij zei dit niet zonder reden, want het was toen net als nu. De gedachte was dat de late regen van de Heilige Geest er is om de laatste bekeerlingen in de Adventgemeente te brengen, en dan is alles goed. Maar dat is nonsens. D.w.z. de late regen heeft dat natuurlijk wel als resultaat, dat komt in het kielzog van de late regen, maar de late regen zelf heeft een ander doel. De late regen is voor de gelovige zelf. De eigenlijke **betekenis** van de late regen ligt in het feit dat het iets doet in de gelovige. A.T. Jones die altijd zeer gevoelig was voor de aanwijzingen in de Geest der Profetie geeft in 1893 op de Generale Conferentie een serie Bijbelstudies over de **betekenis** van de late regen.

1. Het **doel** van de late regen is niet om de laatste zielen in de gemeente te brengen!! Wij moeten bij deze gedachte een ogenblik stilstaan, omdat dit een algemeen gangbare gedachte is, maar de eigenlijke betekenis van de late regen verduistert. In een preek op de Generale Conferentie van 1903 zegt A. T. Jones het volgende:

“... er zijn twee plaatsen die betrekking hebben op de beëindiging van de verborgenheid Gods, dat is het evangelie. De ene plaats is in de wereld zelf, de wereld waaraan het evangelie gepredikt moet worden; de andere plaats is het leven van de gelovigen in de waarheid. Met woorden mogen wij preken en proclameren tot aan het einde der aarde, zodat die fase van het werk beëindigd zou zijn, maar als de manifestatie van God in het leven van diegenen die prediken ook niet voltooid wordt, dan kunnen wij dat tienduizend jaar prediken, en het einde zou nooit komen.”

G. C. B. V. 1-4-1903 p. 42.

Dat wil natuurlijk niet zeggen dat de laatste uitstorting van Gods Geest niets te

maken heeft met zendingswerk. Integendeel, het zendingswerk zal niet voltooid worden voordat de laatste uitstorting van Gods Geest haar werk gedaan heeft **in** de gemeente.

2. Wat doet de late regen van de Heilige Geest. In 1897 laat Ellen White aan de hand van enkele voorbeelden uit de natuur zien wat het is.

“In het oosten valt de vroege regen in de zaaitijd. Zij is noodzakelijk om het zaad te laten ontkiemen. Onder de invloed van de vruchtbare buien komen de tedere spruitjes op. De late regen die aan het einde van het jaargetijde valt, maakt het graan rijp en bereidt het voor op de oogst. De Here gebruikt de werkingen van de natuur om het werk van de Heilige Geest te illustreren. Zoals de dauw en de regen eerst gegeven worden om het ontkiemen van het zaad te veroorzaken, en daarna de oogst rijp te maken, zo wordt de Heilige Geest gegeven om het proces van de geestelijke groei van de ene fase tot de andere te bevorderen.

Het rijp worden van het graan stelt de voltooiing van het werk van Gods genade in de ziel voor. Door de kracht van de Heilige Geest zal het morele beeld van God in het karakter worden vervolmaakt. Wij zullen volledig veranderd worden tot de gelijkheid van Christus. De late regen, die de oogst der aarde rijpt, vertegenwoordigt de geestelijke genade die de gemeente voorbereidt op de komst van de Zoon des mensen.... De late regen kan geen zaad tot volmaaktheid brengen, tenzij de vroege regenbuien hun werk gedaan hebben.... De zegeningen die wij onder de vroege regen ontvingen zijn nodig voor ons tot het einde toe. Toch zal dit alleen niet voldoende zijn. Terwijl de zegeningen van de vroege regen gekoesterd worden, moeten wij aan de andere kant het feit niet uit het oog verliezen, dat zonder de late regen, die de aren opvult en het graan rijpt, de oogst niet gereed zal zijn voor de sikkkel, en het werk van de zaaier vergeefs zal zijn geweest...” T. M. 506-508; R. H. 2-3-1897.

Als wij nu een blik richten op het oosten en onze aandacht vestigen op het groeiproses in verbinding met de regenval in Palestina, dan blijkt dat Zr. White een perfecte beschrijving geeft van het proces. Er is eerst de halm daarna de aar, en dan het volle koren in de aar. Zie Marcus 4: 28, 29. Nu was het werk van de vroege regen om de halm en de aar te voorschijn te brengen en daarna kwam de bestuiving en het vullen van de aren en het rijp worden van het graan. Dit laatste werk, de bestuiving en de bloei met het vullen van de aar door de rijpe volle korrels, werd begeleid door de late regenbuien. En zonder die late regenbuien werd de bloei, de bestuiving en het vullen van de aren niets. En was, zoals E. G. White terecht opmerkt, het werk van de zaaier voor niets geweest. Dit alles overziende komen wij tot de conclusie

dat, als de late regen inderdaad de theologie van 1888 voorstelde, dan moet de 1888 boodschap essentieel voor een ander doel gegeven zijn dan de boodschap van de Hervormers. De boodschap van de Hervorming van de zestiende eeuw was een vroege regen boodschap. En bij geen enkele Hervormer, wie dan ook, zal men een hint vinden naar de **voltooing** van het werk van God in de menselijke ziel. Zij geloofden in het groeiproces, en er was geen enkele Hervormer die daar niet in geloofde, maar het voltooiën van het werk der genade in de ziel werd verwezen naar de toekomst. Luther zegt zo prachtig in 1537, 20 jaar na 1517, tegen zijn studenten als zij een dispuut hebben over Rom. 3: 28 waarvoor hij de stellingen gaf:

Stelling 33: “Vandaar, als ik met menselijke woorden spreken mag, zijn wij niet door een afgesloten handeling rechtvaardig, maar in de macht van de Komende....”

Stelling 34: “Want Christus krijgt steeds meer gestalte in ons, en wij groeien op in zijn beeld zolang wij leven.”

Stelling 35: “... zij (de rechtvaardiging) is onderweg, in wording, niet in het gedaan zijn, in het gebeurd zijn, ook niet in het zijn. Er wordt nog aan gebouwd.”

En Melanchton drukte zich als volg uit:

“Onze rechtvaardiging is nog maar eerst begonnen en niet voleindigd.”

Die Evangelische Lehre der Rechtfertigung E. Kinder. S. 29-30, 36.

Welnu, als ik met Luther spreken mag, dan was de 1888 boodschap en de spade regen een boodschap die **de macht** van de Komende Christus predikte **in het oordeel**.

A.T. Jones laat er in zijn Bijbelstudie over de late regen geen twijfel over bestaan dat hij, net als E. G. White, geloofde dat de late regen het Beeld van God in de menselijk ziel volkomen zou herstellen. De late regen theologie van 1888 was een eenvoudig naar voren brengen van wat God van plan was om te doen d.m.v. de rechtvaardiging **in** de menselijke ziel. In de 12e Bijbelstudie in 1893 begint Jones met de volgende woorden:

“Gisterenavond zijn wij tot het volgende gekomen: dat om de **gerechtigheid Gods** te bezitten – **welke de late regen is**, de voorbereiding op de luide roep – moeten wij de gezindheid van Christus alleen bezitten; zij kan op geen enkele andere wijze komen. Dat is precies het advies dat de Schrift ons geeft: “Laat die gezindheid bij u zijn welke ook was in Christus Jezus.” Filip. 2: 5-6. Wat was het dat de tekst laat zien dat deze gezindheid van Christus doet? Wat deed het in Hem? Het “ontledigde Hem” van zichzelf. Wanneer deze gezindheid in ons is, wat doet het dan daar? Het-

zelfde. Het zal ons ontledigen van onszelf.”

G. C. B. 1893 p. 257.

Als wij nu naar de voorgaande lessen gaan en daar bestuderen in hoeverre de late regen “Gods gerechtigheid” is, dan blijkt dat Jones zegt dat het Gods manier van “gerechtigheid doen” is. Maar hoe kunnen wij dat leren? Welnu, zegt Jones dat leert ons de Heilige Geest. Hij is namelijk de leraar der gerechtigheid. En Jones gaat dan Joël 2 helemaal uitdiepen. De essentie van wat Jones over Joël 2 en de uitstorting van de Heilige Geest in de late regen zegt zal hier worden weergegeven en vergeleken met een getuigenis van E. G. White.

“U herinnert zich dat, toen ik u op één van de vorige avonden voorlas uit het tweede hoofdstuk van Joël en ik het 23e vers gelezen had, br. Corliss de aandacht vestigde op de kanttekening. Herinnert u zich dat? Ik heb toen gezegd dat wij op deze kanttekening nog terug zouden komen. Nu laten wij dat eens doen en de kanttekening lezen. Het 23e vers zegt: “En gij kinderen van Sion juicht en verheugt u in de Here uw God; want Hij geeft u de leraar ter gerechtigheid.”

Hoe, volgens de kanttekening (KJV)? “In overeenstemming met de gerechtigheid.” Is dat niet precies wat het getuigenis ons vertelde in het artikel dat u verschillende keren is voorgelezen. “De luide roep van de derde engel”, de late regen is al begonnen, “in de boodschap van de gerechtigheid van Christus.” Is dat niet wat Joël ons langgeleden vertelde. Hadden wij geen oogkleppen op, zodat wij het niet zagen? Hadden wij geen behoefte aan de zalving (ogenzalf)? Broeders waar in de wereld hebben wij meer behoefte aan, dan daaraan? Hoe blij moesten wij zijn dat God Zijn eigen Geest zendt in de profeten om ons te laten zien wat wij niet zagen! Hoe on-eindig blij moesten wij daarvoor zijn! Nu, de late regen – de luide roep – overeenstemmend met het getuigenis, en in overeenstemming met de Schrift, is de leraar ter gerechtigheid “in overeenstemming met de gerechtigheid.”

Nu broeders, wanneer begon de boodschap van de gerechtigheid van Christus, onder ons als volk? (Eén of twee onder het gehoor: “drie of vier jaar geleden”). Wat was het, drie? of vier? (Vergadering: “vier”) Ja, vier. **Waar** was het? (Vergadering: “Minneapolis”). Wat hebben de broeder verworpen in Minneapolis? (Sommigen in de vergadering: “De Luide Roep”) Wat is de boodschap der gerechtigheid? Het getuigenis heeft ons verteld wat het is; de luide roep – de late regen. Wat deden de broeders dan in die vreselijke positie waarin zij stonden, wat verwierpen zij in Minneapolis? Zij verwierpen de late regen – de luide roep van de derde engel boodschap.” G. C. B. 1893 p. 183.

In bovenstaande woorden hebt u de essentie van de late regen, het is een leraar ter gerechtigheid. Zij leert ons Gods manier van recht doen – Gods manier van het

houden van Gods wet, dat is de gerechtigheid van Christus.

E. G. White zegt het op de volgende wijze, als zij een visioen geeft van de strijdende en overwinnende gemeente. Sprekend over de uitstorting van de late regen van Gods Geest over de gemeente.

“De overste Leidsman onzer zaligheid leidde nu de slag en zond versterking aan Zijn soldaten. Zijn kracht werd op machtige wijze ontplooid, waardoor ze werden aangemoedigd voorwaarts te dringen tot in de poorten. **Hij leerde hen ontzagwekkende dingen ten aanzien van de gerechtigheid**, terwijl Hij hen stap voor stap voorwaarts leidde, overwinnende om te overwinnen.”

III Schatk. blz. 231.

Lieve lezer, wilt u ontzagwekkende dingen leren in de gerechtigheid? 1888 was het begin van deze onderwijzing. Als u er iets van wilt leren dan kunt u nergens anders terecht dan bij het begin – 1888. Als u daar niet begint, zult u het nooit leren!! De geschiedenis is meer dan genoeg bewijs dat de late regen niet gevallen is. Onze vaders hebben onrijpe druiven gegeten en de tanden der kinderen zij slee geworden. De Here wil een einde maken aan dat spreekwoord!! E. G. White zei in 1888:

“Mijn Gids zei: Er moet veel licht schijnen vanuit de wet van God en het evangelie der gerechtigheid.” M. S. 15. 1888.

In 1890 wordt Joël 2 als volgt onder woorden gebracht door E. G. White:

“**Wanneer** de gemeenten levende werkende gemeenten worden, zal de Heilige Geest gegeven worden in antwoord op hun ernstig vragen. **Dan** zal de waarheid van Gods woord met nieuwe belangstelling gezien worden, en **zal** zij onderzocht worden alsof het een openbaring was die juist uit de hemelse hoven kwam. Elke verklaring uit de Inspiratie met **betrekking tot Christus zou** bezit nemen van het binnenste van de zielen die Hem liefhebben. Afgunst, jaloersheid en boze vermoedens, **zouden** ophouden. De Bijbel **zou** gezien worden als een oorkonde uit de hemel. Haar studie **zou** de geest vervullen, en haar waarheden **zouden** de ziel verzadigen. De beloften van God die nu herhaald worden alsof de ziel zijn liefde nooit geproefd heeft, **zouden dan** gloeien op het altaar van het hart, en in brandende woorden zouden zij van de lippen der boodschappers van God vallen. **Dan zouden** zij met zielen pleiten met een ernst die niet weerstaan kan worden. **DAN ZOUDEN** de vensters des hemels geopend worden voor de late regenbuien.” R. H. 25-2-1890.

Wilt u deel hebben aan de late regen? Verwacht de vroege en de late regen dan als een leraar ter gerechtigheid. Een leraar die uw inzichten veranderen en verbeteren wil, u op zal voeden **door het woord** in Gods manier van recht doen, in de gerechtigheid van Christus.

HOOFDSTUK 11

1888 EN HET VERBOND

Aan het begin van het laatste hoofdstuk over de boodschap van 1888 moet ik erkennen dat er nog heel veel materiaal is blijven liggen dat nog niet besproken is, terwijl het dat meer dan waard is. Toch geloof ik dat een samenvattend slotwoord mogelijk is door een studie van het verbond vanuit de 1888 boodschap.

Allereerst moeten wij ons op een bijbels fundament plaatsen en dat kan het best vanuit de Hebreeënbrief. In de brief van de Hebreeën wordt ons verteld dat Jezus de Middelaar van het Verbond, alsook de hogepriester van het heiligdom is. “Hij is de borg van het betere verbond” (Hebr. 7: 23), omdat Hij priester is in eeuwigheid. Hebr. 7: 22. Hij heeft een zoveel verhevener dienst verkregen, als Hij Middelaar is van een beter verbond. Hebr. 8: 6. Hij is de hogepriester van de verbondsgoederen. Hebr. 8: 11. Als wij Paulus nauwkeurig volgen dan blijkt dat de verbondsgoederen d.m.v. de heilighedomsdienst bemiddeld worden. Nu blijft de kardinale vraag, hoe krijg ik deel aan de goederen die Jezus bemiddelt? “Door het geloof”, zult u zeggen en dat is juist. Maar wat betekent dat concreet? Wat is geloof? A. T. Jones:

“Rome geeft een illustratie om het onderscheid aan te geven tussen het geloof van Christus en “het geloof van de belijdenis”, en hier volgt het (er wordt een rooms werk geciteerd). Om u het unfaire aan te tonen van het nemen van het woord “geloof”, zoals dat in de Schrift gebruikt wordt in de nieuw Protestantse zin van vertrouwen in Christus voor de vergeving tot uitsluiting van alle andere middelen, en niet in de Katholieke zin van geloof in geopenbaarde waarheden, ... sta mij toe om de volgende illustratie te gebruiken: Veronderstel dat een man die aangetast is door een ernstige ziekte een vermaard en beroemd arts laat roepen. De arts komt en schrijft een medicijn voor. En om de patiënt te inspireren met meer vertrouwen, zegt hij; “geloof alleen in mij en u zult genezen.” Kunnen wij dan veronderstellen dat de arme lijdende zieke, nadat de arts weggegaan is, zou zeggen: “Ik zal geen medicijn nemen want de arts heeft gezegd: “geloof alleen en je zult genezen.” Deze manier van redeneren en handelen schijnt onmogelijk te zijn met betrekking tot de genezing van het lichaam, maar met betrekking tot de genezing van de ziel is het een ongelukkig feit dat duizenden personen in dezelfde droeve fout vallen. Catholic Belief, pp. 374, 375.

Welnu, er is niet de minste twijfel mogelijk dat deze verklaring een volmaakte illustratie is van het onderscheid tussen het geloof van Christus en het Katholieke

geloof, want het komt alleen voort uit het gezichtspunt dat er niet meer kracht of deugd ligt in het Woord **van God** dan er is in het woord van **een mens**; dat het Woord van Christus de hemelse Arts, niet meer kracht bezit om te genezen dan het woord van een aards geneesheer. En dat is inderdaad precies het verschil met het ware geloof, “het geloof van God”, en het katholieke geloof, “het geloof van de belijdenis.” Signs of the Times. 22-10-1896.

En hier hebt u mijns inzien de kern van de hele 1888 boodschap. De 1888 boodschap is een boodschap die het Woord van God serieus neemt.

Zij neemt in de eerste plaats serieus dat het woord het woord **van God** is. En het woord van God schept. Het is een scheppend woord, het volbrengt waartoe God het zendt. Jes. 55: 10-11. “Hij spreekt en het is er, Hij gebiedt en het staat er.” Ps. 33: 6-9.

In de tweede plaats is het een levend woord. Ontelbare malen komt men bij Jones en Waggoner de gedachte, de uitgediepte gedachte tegen dat het woord leeft, d.w.z. het is **werkzaam**. Wij hebben daar in de eerste drie hoofdstukken bij stilgestaan met betrekking tot de wet. Bij God leeft alles, beweert Waggoner dikwijls: het water des levens, de boom des levens, de troon is een levende troon, de wet leeft, (Hand. 7: 38) Gods woord leeft. (Joh. 6: 63) De natuurwetten leven. Alles leeft. God onderhoudt **alles** door het woord Zijner kracht. Hebr. 1: 3.

Wat in de derde plaats opvalt is dat Jones en Waggoner een zeer sterke persoonlijke betrokkenheid hebben bij het woord. Als bijvoorbeeld bij Paulus het persoonlijke voornaamwoord “u” voorkomt in welke betrekking ook, dan bedoelt Paulus in de eerste plaats mij persoonlijk en daarna pas een ander b.v. de Efeziërs, de Romeinen, of wie dan ook. Evenzo bij “wij” of “ik”. Het is geweldig om te zien hoe zij alles op zichzelf toepassen. Als u het Nieuwe Testament weer eens leest moet u het eens zo lezen, dan wordt elke zin en elke gedachte van toepassing op uw persoonlijke leven. M.a.w. de Bijbel is geen verhalenboek maar een brief van God aan mij en aan mij alleen, aan u en aan u alleen. Dan wordt de Bijbel zoals Zr. White zegt “een oorkonde” van God aan u. Volgens E. G. White is dat inzicht een voorwaarde voor het ontvangen van de late regen, zoals wij gezien hebben in het hoofdstuk over de late regen, het laatste getuigenis.

Het verbond van Hagar en Sara volgens Jones en Waggoner

De illustratie van de ervaring van Abraham en Sara bij de geboorte van Isaäk die

Paulus gebruikt om de ervaring van de gerechtigheid door het geloof te illustreren in Rom. 4. Het oude en nieuwe verbond in Galaten 4, werden door Jones en Waggoner ook dikwijls gebruikt. En in dit gebruik van deze beide illustraties van zowel de geloofservaring als de verbondservaring lag veel van de helderheid die zij ten toon spreidden over het onderscheid tussen het oude en nieuwe verbond. Het oude verbond en het nieuwe verbond hadden **geen** onderscheid in de tijd, d.w.z. het oude verbond van de Sinā tot Christus en dan het nieuwe verbond als nieuwtestamentische ervaring vanaf het kruis. Deze verbondsgedachten waren Waggoner en Jones vreemd. Men leeft **nu** onder het oude verbond of onder het nieuwe. (ongeacht in welke tijd men leeft). Paulus zegt dat Sara het nieuwe verbond vertegenwoordigt en Hagar het oude verbond. Om te begrijpen waarom, moeten wij terug gaan tot de geboorte van Isaāk en Ismaël. God had Abraham beloofd dat hij een zoon zou krijgen en van die zoon hing alles af. Hij zou “in” zijn zoon gezegend worden. God beloofde Abraham in zijn zoon het eeuwige leven, de opstanding, de Christus, alles. Dus het niet hebben van een zoon betekende voor Abraham verloren zijn, geen eeuwig leven, geen opstanding, geen Christus, zo beweert Waggoner in Christus en de wet, deel I blz. 9-10 en Jones in R. H. van 1899. Van die zoon hing dus alles af! Abraham krijgt dan de raad van Sara om Hagar te nemen en uit haar gebouwd te worden. Zo gezegd, zo gedaan. Ismaël wordt geboren en groeit voorspoedig op. Op zekere dag krijgt Abraham bezoek. Hij is nu negenennegentig jaar oud, en God vertelt hem dat hij een zoon zal ontvangen uit Sara en dat hij volgend jaar geboren zal worden. Gen. 17. Abraham, die van God te horen krijgt dat Isaāk de verbondszoon zal zijn, protesteert en zegt: “Och, mocht Ismaël voor uw aangezicht leven.” En de Here zegt: “Neen!”

Ondertussen was er iets gebeurd zegt Paulus in Romeinen 4; Abraham kon geen kinderen meer verwekken en Sara’s moederschoot was verstorven. Wat hadden zij nu nog over van zichzelf? Niets! Eén ding hadden zij nog: Het naakte woord van God en verder niets, en toen zij alleen maar het woord hadden, gelovende, begon Gods Woord te werken, het begon de belofte te vervullen. Hoe? Paulus zegt in Rom. 4, precies zoals bij de schepping, “voor het aangezicht van die God in wie hij geloofde, die de doden levend maakt en het niet zijnde tot aanzijn roept.” Waggoner zegt in Christus en de wet; zo ook met de gerechtigheid. Het eerste wat ontdekt moet worden is dat voor de totstandkoming van de gerechtigheid ons niets overblijft als het naakte woord van God alleen. Dat was de betekenis van het oude verbond en het Sinai verbond. Het eerste wat de mens moet leren om de gerechtigheid te verkrijgen is, dat men er behalve het woord van God niets voor bezit, helemaal niets. Er bestaat geen methode om volmaakt te worden, geen wet en geen werken. Groei geschiedt “zonder dat hijzelf weet **hoe**.” Marcus 4: 28-30. Hoe meer

men probeert, des te verder verwijderd men zich ervan. Toch bestaat voor de laatste generatie als overlevingsmogelijkheid, alleen de volmaaktheid. En nu? Ik denk dan aan de toestand, de hopeloze toestand, waarin wij geraakt zijn. Aan de wanhopige pogingen om de gemeente te laten beantwoorden aan haar doel en de vruchteloosheid van al ons hebben en kunnen, en de dagelijkse roep naar de hemel: "Och dat Ismaël voor uw aangezicht leve." Ik denk dat al deze dingen bij de ware Adventgelovigen een soortgelijke toestand teweeg zal brengen als bij Abraham en Sara; verstorven het lichaam en gestorven de baarmoeder. Dan komt God en zegt: "Volgend jaar". "En Abraham lachte" zegt de Bijbel. Maar God zegt: "Volgend jaar." En als de gelovigen dan "alleen maar het woord, het naakte woord van God hebben" om op te vertrouwen, dan gebeurt er iets geweldigs, dan begint het woord te werken, en "dat woord alleen" brengt tot stand wat meer dan 160 jaar Adventisme **niet** tot stand heeft gebracht: "en God roept het niet zijnde tot aanzijn." Rom. 4: 17. Jones zegt: Wil je weten wat geloof is? Kijk eens naar 1 Thess. 2: 13.

"En hierom danken wij God onophoudelijk, dat gij, toen gij het predikte **woord Gods** van ons hebt ontvangen, het hebt aangenomen **niet als een woord van mensen**, maar, wat het inderdaad is, **als een woord van God, dat ook werkzaam is in u, die gelooft.**" Lessons on Faith p. 20.

En dat is het helemaal. Door het woord te geloven begint het te leven en te werken en het woord alleen doet, wat niemand anders tot stand kan brengen.

In de Middeleeuwen tijdens de Hervorming wilden de Duitse vorsten de Hervorming voorwaarts brengen door hun kunnen als staatsman achter de Hervorming te plaatsen. En Luther antwoordde, daar heb ik geen vertrouwen in. "Laat **het woord alleen** werken" en de Hervorming ging als vuur in de stoppels. Jones zegt, wil je weten wat geloof is? Op zekere dag komt er een centurion tot Jezus voor zijn knecht en Jezus wil meegaan, maar de hoofdman houdt Hem tegen en zegt "spreek het woord alleen" Matt. 8: 8 (Grieks) en mijn knecht zal herstellen. En Jezus zegt "zo'n groot geloof heb Ik in Israël nog niet gevonden." Lessons on Faith p. 15-16.

"Geloof is volkomen afhankelijk zijn van het woord van God **alleen**, voor het tot stand brengen van wat dat woord zegt. Dit zo zijnde, moet nooit uit het oog verloren worden, dat waar geen woord van God is, daar ook geen geloof kan zijn." Lessons on Faith p. 34.

Uitgaande van het bovenstaande zien wij dat Abraham een oude verbondservaring maakte toen hij Gods belofte zelf wilde vervullen. Dat was nu precies wat gebeurde op de Sinai.

Sinai en het oude en nieuwe verbond

Paulus vertelt in Galaten 4 dat de berg Sinai gelijk staat met Hagar, die slaven baart. Nu is het van belang dat wij het Sinai gebeuren nauwkeurig onderzoeken en dan blijkt volgens Waggoner, dat waar het volk de wet hoorde, Mozes het evangelie hoorde. Waggoner vestigt daar de aandacht op in zijn uitleg in ‘Christus en de wet’, blz. 25, 26, en haalt Deut. 33: 3 aan als bewijs. Waggoner zegt de wetgeving was het evangelie in dondertoon gebracht. En dat was precies wat het was. Het verschil tussen het Oude en het Nieuwe Verbond ligt dus in de gesteldheid van de harten. Beter gezegd in “het gehoor des geloofs”, Gal. 3: 1-3, of het ongelooft.

Om dit te begrijpen moeten wij dieper ingaan op de wet en de vorm waarin zij werd gegoten. E. G. White zegt “de tien geboden zijn tien beloften.” 1 B. C. 1105.

Tien beloften waarin geen negatieve klank voorkomt. Welnu dat hoorde Mozes. Mozes hoorde de beloften van God, “gij zult geen andere goden voor mijn aangezicht hebben” en Mozes geloofde God, en dat woord maakte waar aan Mozes wat God zei. God zei: “Gij zult niet liegen” en Mozes geloofde dat en Mozes heeft nooit meer gelogen. Bij het volk was het net andersom. Die hadden God wat beloofd maar hun belofte aan God konden zij niet waar maken. Zo maakte Mozes een nieuwe verbondservaring, omdat Mozes de tien beloften geloofde en het volk maakte een oude verbondservaring, omdat het God beloofd had de tien geboden te gehoorzamen. En dat is het wezen van het oude verbond – het nieuwe verbond, Gods belofte – nemen en die zelf willen vervullen. Dat is de essentie, en dat was de essentie bij Hager en Ismaël en de Sinai. Als wij dat nu overbrengen op onze situatie nu, dan blijkt dat dit ons ook wat te zeggen heeft.

Het speciale woord in Dan. 8: 14 voor de reiniging van het heiligdom werd volgens de taalgeleerden alleen gebruikt voor de vernieuwing van het verbond. Hoe lang zal het duren voordat wij God werkelijke geloven als Hij zegt “Gij zult niet...?” Wat denken wij dan? “Gij mocht niet...?” Maar dat staat er helemaal niet!!! Als ik tegen u zeg “ik zal dat niet doen,” dan zegt u, “dat is beloofd!!” Een klein beetje grammatica zal ons nu verder helpen.

“Ik zal niet”	is een belofte.
“U zult niet”	
“Hij zal niet”	is een belofte.
“Wij zullen niet”	is een belofte.
“Jullie zullen niet”	
“Zij zullen niet”	is een belofte.

U ziet in deze reeks dat het vier keer opgevat kan worden als een belofte waar degene die spreekt garant voor staat. Nu zegt Zr. White dat ook in de andere twee gevallen waar de tweede persoonsvorm “gij zult niet” gebruikt wordt, een belofte is. Als het nieuwe verbond volkomen in vervulling zal gaan dan moeten wij God geloven waar Hij in feite zegt: “Als jij Mij volkomen gelooft, sta Ik garant dat jij dat niet zult doen.”

E. G. White zegt “er moet veel licht schijnen op de wet van God en het evangelie der gerechtigheid.” Hoe lang zal het duren voordat wij in de wet het evangelie horen? Wat horen wij? Horen wij met “het gehoor des geloofs” (Gal. 3: 1-3) of met een hart vol ongelooft. Dat is het onderscheid tussen het oude en nieuwe verbond!! Weet u wat Zr. White hoorde?

“De tien geboden, Gij zult en Gij zult niet, zijn tien beloften, verzekerd aan ons als wij gehoorzaamheid bewijzen aan de wet die het universum regeert.”

1 B. C. 1105 (M. S. 41, 1896)

“Er is geen negatief (woord) in die wet, al schijnt het zo voor ons.”

1 B. C. 1105; Letter 89-1898.

Dat is precies wat Paulus zegt:

“Want Christus is het einde der wet, tot gerechtigheid voor een ieder die gelooft.”
Rom. 10: 4.

M.a.w. geloof werkt gehoorzaamheid in de mens. In Christus is de wet een belofte. Welnu ongelooft doet precies het tegenovergestelde. Ongelooft is het einde van de belofte tot zonde voor een ieder die niet gelooft. En dat was nu precies het oude verbond. Het Nieuwe Testament beweert van het oude volk: “tot hen werd het evangelie gepredikt evenals aan ons.” Hebr. 4: 2.

Maar wat deden zij met het evangelie zoals het o.a. gevonden werd in de heilighedomsdiensten? Paulus vertelt ons in de Hebreeënbrieff dat het voor hen een oud verbond was. Zij maakten van het evangelie zoals het hun gepredikt werd een wet, en zo staat het nog bekend als “de ceremoniële wet.” En hoe is het met ons? God schonk ook ons het evangelie. Is het evangelie voor ons, door ons ongelooft het einde van de belofte tot zonde? Zijn wij onder het oude verbond of onder het nieuwe verbond? Is het wezen van de drievoudige engelboodschap – de Sabbat en het heiligdom – wet of belofte? Is Christus het einde der wet tot gerechtigheid of is ons

ongeloof het einde van de belofte tot werken en onze dagelijkse roep naar de hemel “och, mocht Ismaël voor uw aangezicht leven?” De Bijbel kent alleen “de verbonden der belofte”. Efeze 2: 12. Maar het ongelovige hart van de mens maakte daar altijd “de wet der geboden in inzettingen bestaande” van. Efeze 2: 15.

Dit alles overziende wordt ons de bede over de lippen geperst: “Ik geloof Here, kom mijn ongelooft te hulp.” “Heer verlos ons van ons boze hart vol ongelooft.” “Want wie tot Zijn rust is ingegaan, is ook zelf tot rust gekomen van zijn werken evenals God van de Zijne.”

Als u nu weer een studie maakt van het verbond, of de verbonden denk er dan aan en ga er vanuit dat Gods Woord **alleen “de Verbonden der belofte”** kent. Efeze 2: 12 en **niets anders**. En moge de Here geven dat wij mogen horen met het “gehoor des geloofs” opdat de verbonden der belofte voor ons geen “oud verbond” worden. Laten wij opgaan naar het heiligdom, want Jezus staat gereed om “de goederen van het verbond” uit te delen!!!

In Zijn grote genade heeft God een zeer kostbare boodschap aan Zijn volk gegeven door de broeders Waggoner en Jones. Deze boodschap van de verhoogde Heiland, het offer voor de zonden van de gehele wereld, moest meer op de voorgrond worden gebracht. Het bood rechtvaardiging door geloof in de Borg aan en nodigde de mensen uit de gerechtigheid van Christus te ontvangen, die wordt geopenbaard door gehoorzaamheid aan alle geboden Gods. Velen hadden Jezus uit het oog verloren. Het was nodig dat hun ogen gericht werden op Zijn goddelijke Persoon, Zijn verdiensten en Zijn onveranderlijke liefde voor het menselijke geslacht. Alle macht is in Zijn handen gegeven opdat Hij zijn rijke gaven kan uitdelen aan de mensen, en de onschatbare gave van Zijn eigen gerechtigheid kan meedelen aan de hulpeloze mens. Dit is de boodschap die God aan de wereld wilde geven. Dit is de drie engelen boodschap, die met luider stem verkondigd moet worden, vergezeld met de uitstorting van Zijn Geest in grote mate. TM 91, 92

uitgegeven door
De Bazuin te Sion
2009